

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

"Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις" (Α' Κο 1,30)

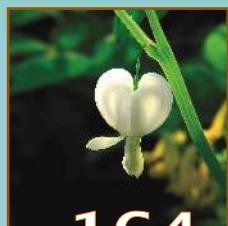
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε'
ΕΤΟΣ ΞΗ'
ΙΟΥΝΙΟΣ-ΙΟΥΛΙΟΣ 2013
Αρ. Φύλ. 810-811

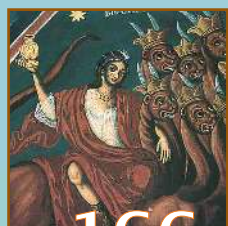
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τεῦχος 810-811, ΙΟΥΝΙΟΣ-ΙΟΥΛΙΟΣ 2013

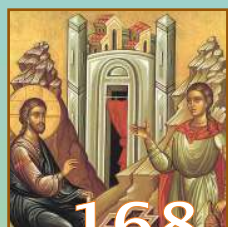
Περιεχόμενα

164

166

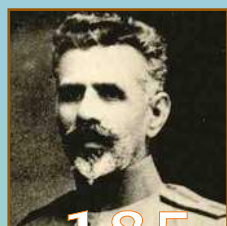

168

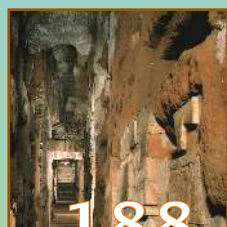
Πολέμα ἔξυπνα!	163
Ἑλλειμμα ἀνθρωπιᾶς	164
Ἑκκλησία καί κόσμος.....	166
Ἀπό τόν ἄμβωνα τοῦ Πεντηκοσταρίου.....	168
Πέμπτη Μυσταγωγική Κατήχηση στή θεία Λειτουργία (Β΄)	170
Ψαλμός 110ος: Ὑμνος καρδιάς (Α΄).....	172
Στέργιος Σάκκος, ἓνας χρόνος ἀπό τήν κοίμησή του	174
Ἀπό ἐπιστολές πού λάβαμε	176
Ἱησουῖτες καί Ρωμιοσύνη	177
Συζητώντας τά γεγονότα	180
Ὁ μακαριστός μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος κυρός Νικόδημος.....	182
Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες.....	183
Ὁ «ἥρωας τῶν ἡρώων» Ἰωάννης Βελισσαρίου	185
Κατακόμβες, ἐμπειρία Ἀνάστασης.....	188
Ὑπάρχει ἐλπίδα!	190
Τά καφέ μποτάκια.....	191
Κατασκήνωσης νοσταλγία.....	194
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος.....	195
Ποτέ δουλεῖα τήν Κυριακή (διήγημα)	196
Εἶναι ὑπόθεση ὅλων μας	198

182

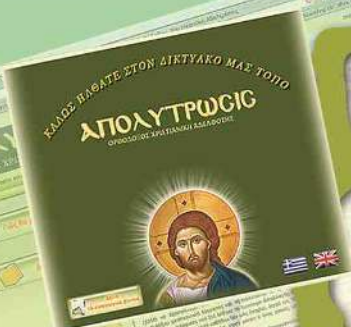

185

188

Γιά τήν Ἀδελφότητά μας καί τίς δραστηριότητές
της καθώς καί γιά ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευ-
ματικά, ἀντιαιρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορείτε νά
ἐνημερωθεῖτε ἀπό τήν ιστοσελίδα μας
www.apolytrosis.gr

μήνα: ΙΟΥΝΙΟΥ - ΙΟΥΛΙΟΥ

Πολέμα ἔξυπνα!

Δεμένος μέ τή ζωή μας ὁ πόλεμος, ὁ ἀγώνας γιά τήν ἐπιβίωση, τήν φυσική ἀλλά -ὄχι λιγότερο- καί τήν πνευματική. Τό θέμα εἶναι παλιό ὅσο καί ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά καί ἐπικαίρο, ἄρρηκτα συνδεδεμένο μέ τήν συγκεκριμένη καθημερινότητα τοῦ πιστοῦ. Ἀφθονατά θεόπνευστα μηνύματα καί παραγγέλματα τῆς ἁγίας Γραφῆς μᾶς καλοῦν νά γρηγοροῦμε, διότι καθημερινά δίνουμε μάχη σκληρή καί ἄνιση. Παλεύουμε ὄχι μ' ἀνθρώπους ἀλλά «πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου» (Ἐφ 6, 12), μέ τίς σκοτεινές δυνάμεις τοῦ σατανᾶ.

Ἀφθονες καί οἱ σχετικές παραινέσεις καί διδαχές τῶν ἁγίων πατέρων καί διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀνάμεσά τους ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης (1749-1809), ὁ φιλόπονός καί διαπρεπής νάξιος μοναχός τῶν τελευταίων χρόνων τῆς τουρκοκρατίας, πού τιμοῦμε στίς 14 Ἰουλίου. Πολλά τὰ συγγράμματά του, ἀναφέρονται σέ ποικίλους κλάδους τῆς Θεολογίας κι ἀποτελοῦν θησαυρό πολύτιμο γιά τήν στρατευομένη Ἐκκλησία. Ἐνα ἀπό τὰ πιό γνωστά, πού μᾶς δίνει καί τήν ἀφορμή γιά τό σύντομο μήνυμά μας, εἶναι ὁ «Ἀόρατος πόλεμος»· κυκλοφορεῖται σέ προσιπές ἐκδόσεις, μεταγλωτισμένος μάλιστα καί στήν καθομιλουμένη.

Ἡ βαθεῖα γνώση τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς καί τοῦ σφοδροῦ ἀγώνα γιά τήν τελειώσή της, ἡ προσωπική ἐμπειρία αὐτοῦ τοῦ ἀγώνα καί -ὅπωςδήποτε- ὁ φωτισμός τῆς θείας χάριτος συνεργάσθηκαν ἀρμονικά γιά νά μᾶς χαρίσουν στό σοφό αὐτό βιβλίο συστηματοποιημένους «τοὺς τρόπους τοῦ πολεμεῖν» γιά τήν ἀνα-

χαίτιση τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων καί τήν κατάκτηση τῆς τελειότητος.

Μέσα στόν κυκεῶνα τῶν θεμάτων καί προβλημάτων πού μᾶς κατακλύζουν σέ προσωπικό, οἰκογενειακό, ἐθνικό, πανευρωπαϊκό καί παγκόσμιο ἐπίπεδο φαντάζει πολυτέλεια ὁ λόγος περί πνευματικῆς τελειότητος. Ὡστόσο, εἶναι ἀκριβῶς αὐτό ἀπό τό ὁποῖο πρέπει νά ξεκινήσουμε, ἂν θέλουμε νά βγάλουμε κάποια ἄκρη. «Νά τὰ βροῦμε» μέ τόν ἑαυτό μας πρῶτα, γιά νά μπορούμε ἔπειτα νά δημιουργήσουμε σχέσεις ἀρμονικές μέ τοὺς γύρω μας, ὥστε νά ἀρέσουμε στόν Θεό. Αὐτό εἶναι ἡ τελειότητα, ὁ σκοπός στόν ὁποῖο ἀποβλέπει ἡ ἐπί γῆς ζωή μας.

Σαφῆ καί πολύ πρακτικά τὰ μέσα πού προτείνει ὁ ἅγιος Νικόδημος γιά τήν ἐπιτυχία τοῦ πνευματικοῦ πολέμου: «α) τὸ νά μὴ θαρρεῦσαι (=νά μὴν ἔχεις ἐμπιστοσύνη) ποτέ εἰς τὸν ἑαυτόν σου· β) τὸ νά ἔχῃς πάντοτε ὄλον σου τὸ θάρρος καί τήν ἐλπίδα εἰς τὸν Θεόν· γ) τὸ νά ἀγωνίζεσαι πάντοτε καί δ) τὸ νά προσεύχεσαι». Φαντάζεσθε πόσο θά ἄλλαζε ἡ καθημερινότητα ἐκείνου πού θά ἤθελε νά υἱοθετήσει τήν πολεμική τακτική τοῦ ἁγίου Νικοδήμου;

Ἀδελφέ μου, μέ πολλοὺς τρόπους πολλές ἀπογοητεύσεις ἔζησες. Τί ἐμποδίζει νά δοκιμάσεις καί τήν μέθοδο τοῦ ἁγίου Νικοδήμου; Ἡ μνήμη του ἀποτελεῖ μία πρόκληση καί ἡ εὐχή του εἶναι, σίγουρα, μία ἐγγύηση γιά τήν ἐπιτυχία. Καλό ἀγώνα, λοιπόν!

Ἄ.

Ἑλλειμμα ἀνθρωπιᾶς

Ἡ καλοσύνη,
ἡ ἀγαθότητα
καί γενικά ἡ ἀνθρωπιά
δέν ὑπάρχουν ἀνόθευτα
καί δέν ἀντέχουν
ἔξω ἀπό τόν χώρο
τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Ἐνα ἀπό τά μεγάλα ἑλλείμματα τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου καί τῶν κοινωνιῶν του εἶναι ὅτι ἀπουσιάζει ἀπό τήν συνείδηση καί ἀπό τίς σχέσεις μας ἡ διάθεση γιά προσέγγιση καί κατανόηση, ἡ διάθεση νά πλησιάσω τόν συνάνθρωπό μου μέ ἐγκαρδιότητα καί καλοσύνη· μέ εὐγένεια εἰλικρινῇ καί ἀφτιασίδωτη. Νά γίνω κοινωνός τῆς ἀγωνίας καί τῆς χαρᾶς του, καί νά τοῦ προσφέρω τήν ἄνεση νά κάνει κι αὐτός τό ἴδιο ἀπέναντί μου. Καί ὅταν τό χρειάζεται, νά τοῦ ἀπλώσω χέρι παρακλητικό καί ὑποστηρικτικό. Μέ ἄλλα λόγια, ὁ ἄνθρωπος τοῦ σήμερα πάσχει ἀπό ἑλλειψη ἀνθρωπιᾶς.

Τό ἑλλειμμα βέβαια αὐτό ἔχει καταγωγή ἀρχαία. Μήτηρα του εἶναι ἡ ἁμαρτία, δηλαδή ἡ διατάραξη τῆς πιό οὐσιώδους σχέσεως τοῦ ἀνθρώπου, τῆς κοινωνίας του μέ τόν ἅγιο Θεό. Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι μετά τήν πτώση τῶν πρώτων ἀνθρώπων καί τήν σύγκρουσή τους μέ τόν ζωοδότη δημιουργό τους, ὁ ἀνέφελος σύνδεσμος τοῦ ἀνδρα μέ τήν «βοηθόν» του (Γέ 2,18), τήν γυναίκα, ράγισε καίρια καί ἀμέσως. Στό ἐρώτημα τοῦ Κυρίου, ἂν ἔφαγε ἀπό τούς καρπούς τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ, ὁ Ἀδάμ ἀποκρίνεται μέ ἔντονη τήν συνείδηση τῆς ἐνοχῆς, ρίχνοντας ὅμως τό βάρος τῆς εὐθύνης στήν Εὐά. «Αὐτή φταίει», τοῦ ἀπαντᾷ· «ἡ γυνή, ἣν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ, αὕτη μοι ἔδωκεν ἀπό τοῦ ξύλου, καί ἔφαγον» (Γέ 3,12). Μάλιστα ὁ λόγος του αὐτός ἀποκαλύπτει ὅλη τήν τραγικότητα πού δεσπόζει πλέον μέσα του: ὄχι μόνον ἀθώνει τόν ἑαυτό του, ὄχι μόνον κατηγορεῖ ἐξουθενωτικά τήν γυναίκα, ἀλλά πιό πολύ κατηγορεῖ τόν Θεό πού τοῦ τήν ἔδωσε!

Ἀπό τότε ὁ ἄνθρωπος εἶναι μόνος. Ὅχρωμένος μέσα στό κάστρο τοῦ «ἐγώ» του πού θεοποιεῖ καί λατρεύει, ξένος τοῦ Θεοῦ, ἀποξενώνεται ἀναπόδραστα καί ἀπό τόν συνάνθρωπό του, ἔστω κι ἂν αὐτός εἶναι ὁ Ἄβελ, ὁ ἀδελφός του: «μὴ φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμι ἐγώ;» (Γέ 4,9). Φτιάχνει βέβαια οἰκογένεια, ὀργανώνει μικρές ἢ μεγάλες πολιτείες, χτίζει πολιτισμούς, συνεργάζεται, ἀλλά ὅλα αὐτά πάσχουν στό ἴδιο τό

γενετικό τους ύλικό, στόν πυρήνα τους: Ἐπειδὴ γιὰ τόν ἄνθρωπο τῆς ἁμαρτίας ὁ ἄξοντας τοῦ κόσμου του εἶναι ὁ ἑαυτός του, οἱ «πλησίον» δέν τόν ἐνδιαφέρουν παρά μόνο στόν βαθμό πού ἱκανοποιοῦν τίς κοινωνικές, συναισθηματικές, οικονομικές ἢ ὅποιες ἄλλες ἀνάγκες του. Ἐπειδὴ εἶναι «πολιτικὸν ζῶον», ζῇ δηλαδή μόνο σέ σχέση μέ τούς συνανθρώπους του, τούς ἀναγνωρίζει μέν δικαιώματα, ἀλλά δέν τούς πλησιάζει περισσότερο. Ἄλλωστε τά ἴδια τά δικαιώματα δέν ἀποτελοῦν «κατάκτηση τοῦ ἀνθρώπου», ἀλλά μᾶλλον κόκκινες γραμμές, σύνορα, ἢ παραβίαση τῶν ὁποίων συνεπάγεται πόλεμο.

Ὅμως σ' ἓνα τέτοιο πλαίσιο, πού νά χωρέσει ἡ καλοσύνη; Ποῦ νά βρεῖ τόπο ἡ ἀνθρωπιά; Οἱ ἐξαιρέσεις οὔτε ἀναμφισβήτητες εἶναι οὔτε στέρεες οὔτε ἀλλάζουν τά δομικά στοιχεῖα τοῦ κανόνα. Δέν μπορεῖ ὁ «θεός»-ἑαυτός μας νά μᾶς στηρίζει στήν ἐπιλογή τοῦ καλοῦ, διότι καλό καί καλοσύνη θά πεῖ θυσία χρόνου, κόπου, συμφερόντων, ἐπιδιώξεων, ἐπιθυμιῶν, καρδιάς, δηλαδή αὐταπάρνηση· καί φυσικά ὁ ἑαυτός μου ἀρνεῖται νά «αὐτοκτονήσει». Ἀντίθετα, τό κακό ἀφ' ἑνός μέν ἐξασφαλίζει τό ὀχυρό μας καί ἀφ' ἑτέρου ὄχι μόνο δέν θίγει, ἀλλά τρέφει ἀκόμη περισσότερο τήν λατρεία στό εἶδωλό μας. Γι' αὐτό καί προτιμᾶται πάντοτε. Μάλιστα ἡ ἁγία Γραφή ἐπισημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ρέπει πρὸς τό κακό «ἐκ νεότητος αὐτοῦ» (Γε 8,21) –τόσο συνδέεται μαζί του. Τό ἀποτέλεσμα; «πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἡχρεώθησαν, οὐκ ἔστι ποιῶν ἀγαθόν, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός» (Ψα 52,4). Ἕνας θεόπνευστος λόγος, πού εἶναι, νομίζω, ἀπό τούς πιό φοβερούς. Καί γίνεται ἀκόμη πιό φοβερός, ἂν σκεφθεῖ κανεῖς ὅτι στό «πάντες» περιλαμβάνονται ὄχι μόνο οἱ εἰδωλολάτρες, οἱ

ἄγευστοι τῆς ἀλήθειας, ἀλλά καί ὁ Ἰσραήλ, ὁ περιούσιος λαός τοῦ Θεοῦ. Ἀρκεῖ κανεῖς νά διαβάσει τούς προφῆτες γιὰ νά διαπιστώσει πόσο ὁ λαός αὐτός, πού τόσο εἶχε εὐλογηθεῖ ἀλλά καί τόσο ἀναιδῶς ἀπέρριψε στήν συνέχεια τόν Γιαχβέ καί τήν διαθήκη του, ἐκμεταλλευόταν, ἐξαπατοῦσε, ἔκλεβε, ἐξουθένωνε, ταπείνωνε, ἀδιαφοροῦσε, λοιδοροῦσε, ὑποκρινόταν, καί γενικά εἶχε γίνεи ἔρμαιο τῆς φαυλότητος.

Τό συμπέρασμα σχεδόν ἀναφέρθηκε ἤδη: ἡ καλοσύνη, ἡ ἀγαθότητα καί γενικά ἡ ἀνθρωπιά δέν ὑπάρχουν ἀνόθευτα καί δέν ἀντέχουν καθόλου ἔξω ἀπό τόν χώρο τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Διότι πέρα ἀπό τά σύνορα τῆς ἀγάπης του κυριαρχεῖ ἡ ἁμαρτία, καί ἡ ἁμαρτία ἀλλοιώνει καί σκοτῶνει τά πάντα. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέει ὅτι ἡ χρηστότητα, ἡ ἀγαθοσύνη καί ἡ «πίστις», δηλαδή ἡ ἀξιοπιστία, ἡ φερεγγυότητα, εἶναι καρποὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (βλ. Γα 5,22). Αὐτό σημαίνει ὅτι τούς ἀποκτᾶ, τούς γεύεται, τούς χαίρεται στήν οὐσία τους καί τούς προσφέρει καί στοὺς ἄλλους μόνον ἐκεῖνος πού εἶναι τοῦ Πνεύματος. Οἱ ἄλλοι δέν ἔχουν αὐτή τήν δυνατότητα· δέν μποροῦν νά καρποφορήσουν τέτοιους καρπούς, εἶναι στεῖροι. Ὅμως γιὰ νά εἴμαστε τοῦ Πνεύματος, πρέπει ἀφ' ἑνός μέν νά συνδεόμαστε μαζί του μέ τήν πίστη καί ἀφ' ἑτέρου νά ζοῦμε τήν ζωή του· ὅπως καί πάλι λέει ὁ Παῦλος, πρέπει νά στοιχιζόμαστε στὸν στοῖχο του· «εἰ ζῶμεν Πνεύματι, Πνεύματι καί στοιχῶμεν» (Γα 5,25). Καί ὁ στοῖχος του δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν σταυρό τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὸν θάνατο καί τήν ἀνάστασή του, ὅπως βιώνονται μέσα στήν Ἐκκλησία. Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη καί ἀναγκαῖα προϋπόθεση.

Εὐάγγελος Δάκας

Ἐκκλησία & Κόσμος

Τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία προσεγγίζει τὴ δισχιλιετὴ παρουσία της στό ἱστορικό γίνεσθαι, ἐορτάζει τὰ γενέθλιά της. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ θὰ περνοῦσε παντελῶς ἀπαρατήρητη, ἂν δὲν συνδεόταν μέ τό τριήμερο τῆς ἀπόδρασης ἀπό τὴν καθημερινότητα λόγω καί τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού ἀκολουθεῖ. Ὁ «Καῖσαρ» στά πλαίσια τοῦ ἀστικοῦ συστήματος δὲν ἔχει λόγους νά ἐναντιωθεῖ φανερά πρὸς τὴν ἔρπουσα θρησκευτικότητα τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου τῆς παρακμῆς. Μάλιστα θεωρεῖ ἄκρως ἀπαραίτητες αὐτές τίς ἀποδράσεις γιὰ τὴ διασφάλιση τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης. Τό θλιβερό εἶναι ὅτι ὁλοένα περισσότεροι ἀπὸ μᾶς θεωροῦμε ὅτι κατὰ τό τριήμερο αὐτό μᾶς δίνεται ἐξαιρετική εὐκαιρία ἀπόδρασης. Ὁμολογοῦμε, χωρὶς νά τό πολυκατανοοῦμε, ὅτι ὁ βίος μας κυλᾷ ἐντὸς ἐνός στρατοπέδου, μέσα σ' ἓναν χῶρο ἐγκλεισμοῦ.

Ὅλα τὰ συλλαμβάνει καί τὰ ἐγκλωβίζει ὁ ἄνθρωπος. Ὁ ἴδιος εἶναι τό μόνο εἶδος τοῦ ζωικοῦ βασιλείου τό ὁποῖο ἐπέλεξε νά αὐτοφυλακιστεῖ. Δέν θὰ ἀσχοληθοῦμε μέ τὴν ἀστυφιλία καί τίς συνέπειές της, ὅσο μέ τὴν κατολίσθηση στό ὑπαρξιακό κενό, φυλάκιση τρομακτικά πῶς ὁδυνηρῇ, πού συνοδεύεται μάλιστα ἀπὸ ψευδαίσθηση ἐλευθερίας! Ποτέ στό παρελθόν ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπέστη ζυγὸ δουλείας βαρύτερο ἀπὸ τὸν τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποία ἐπαίρεται γιὰ τὴν ἐλευθερία καί

τά ἀνθρώπινα δικαιώματα.

Ἡ Ἐκκλησία διδάσκει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι πρόσωπο, πλασμένος «κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ καθ' ὁμοίωσιν». Μελετοῦν τὴν ἱστορία οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ μειδιοῦν, εἰρωνεύονται ἢ ἐξανίστανται. Γιὰ ποιά ἐλευθερία κάνει λόγο ἡ Ἐκκλησία, ὅταν βαρὺς ἔπεφτε διαχρονικά ὁ ζυγὸς τῆς δουλείας πάνω στοὺς ἀνθρώπους; Ἄγευστοι τοῦ ἀποκαλυπτικοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅπως παραδίδεται στά κείμενα τῆς Καινῆς Διαθήκης καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀκολούθησαν τὸν εὐκόλο δρόμο τῆς κριτικῆς ἔργων καί παραλείψεων τῶν πάσης φύσεως «σταυροφόρων», αὐτῶν δηλαδή πού δηλώνουν χριστιανοί. Ἀδιαφόρησαν παντελῶς γιὰ τό πῶς ὁ Χριστὸς θέλει τοὺς μαθητές του, ὅπως ἀδιαφόρησαν καί γιὰ τοὺς ἀληθινούς μαθητές του. Γι' αὐτούς, δηλαδή, πού κατὰ τὸν βίο τους σήκωσαν τὸν σταυρό τους μέ ταπείνωση καί ὑπομονή, ἀρετές ἀνυπόφορες γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο. Γι' αὐτούς πού διατήρησαν τό «κατ' εἰκόνα», δηλαδή τὴν ἐλευθερία τοῦ προσώπου, μέ σκληρὸ κατὰ τῶν παθῶν ἀγώνα, καί πορευτῆκαν πρὸς τό «καθ' ὁμοίωσιν», δηλαδή πρὸς τὴν ἀγιότητα καί τὴν θέωση.

Σὲ ἀντίθεση πρὸς αὐτούς ἐμεῖς, οἱ κατ' ὄνομα χριστιανοὶ καί οἱ λοιποὶ τοῦ «χριστιανικοῦ» κόσμου, ἀγνωστικιστές, ἄπιστοι καί ἄθεοι, ἐπιλέξαμε τὴν κοσμικὴ ἐλευθερία. Τὴν ἐλευθερία τῶν ποικίλων

διακηρύξεων δικαιωμάτων, τά ὅποια παραβιάζονται καθημερινά μέ θύματα τούς ἄλλους, πού ἀνήκουν σέ σφαῖρες διαφορετικῶν πολιτισμῶν. Τήν ἐλευθερία, πού ἔχει καταντήσει ἀγνώριστη, καθώς συμπίεστηκε μόνο στήν οικονομική της διάσταση. Πιστοί καί ἄπιστοι εἴμαστε ἄγευστοι πνευματικῆς ἐλευθερίας!

Τό χρῆμα εἶναι ἡ κινητήρια δύναμη τῶν ἀνθρώπων χωρίς Θεό ἢ μᾶλλον μέ θεό τους τό χρῆμα. Ὁ ἄνθρωπος τῆς πώσης διαχρονικά ἔθεσε τήν ἀπόκτησή του ὡς πρωταρχικό σκοπό τοῦ βίου του. Ἡ φιλοπατρία ψυχορραγεῖ, ἡ ὀρθή πίστη ἐξανεμίζεται, ἀκόμη καί τά ἀθεμελίωτα ἰδανικά τοῦ κόσμου τῆς μεταφυσικῆς ἐξέγερσης φυλλορροοῦν, καθώς ὁ κόσμος χάνει τό νόημα ὑπαρξης καί βυθίζεται σέ ἀπεραντη δυστυχία. Καί ἀντί νά παραδεχθοῦμε τήν παταγώδη ἀποτυχία μας, μέ τήν ἀπομάκρυνσή μας ἀπό τόν Θεό, ἐπικρίνουμε Αὐτόν, στόν ὁποῖο πάψαμε νά πιστεύουμε, ἐπειδή ἐμεῖς καταντήσαμε τόν κόσμο ὅπως τόν καταντήσαμε. Ἐμεῖς, πού στρεβλώσαμε τό Εὐαγγέλιό του, τό χαρμόσυνο μήνυμα τοῦ θριάμβου τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ προαιωνίου ἔχθρου μας, τοῦ θανάτου. Ἐμεῖς, πού μᾶς φάνηκε δύσκολη ἡ ἀνάβαση στόν Γολγοθᾶ καί πετάξαμε τόν σταυρό μας στά μισά τοῦ δρόμου. Μᾶς κέρδισε ὁ θριαμβευτής καπιταλισμός, ἡ ἰδεολογία τῶν ἐνστίκτων. Πάψαμε νά πεινοῦμε καί νά διψοῦμε γιά τή δικαιοσύνη. Ἀποποιηθήκαμε τήν ιδιότητα τοῦ εἰρηνοποιοῦ. Χλευάσαμε τήν ταπεινή εἰκόνα τοῦ Θεοῦ στόν ἀπόκληρο τοῦ Τρίτου Κόσμου. Θεωρήσαμε ἀνοησία τόν λόγο «μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν» (Πρξ 20,35). Σωρεύσαμε τά πάντα ἢ τραφήκαμε μέ τήν ἔντονη ἐπιθυμία νά σωρεύσουμε, γι' αὐτό καί δικαιώνουμε τούς ἀνόμως κατέχοντες. Οὐδόλως συνειδητοποιήσαμε ὅτι προκαλέσαμε τήν ὀργή ἐκείνων πού ἀνέλαβαν τόν ἀγῶνα γιά τήν ἐπικράτηση τῆς δικαιοσύνης ἐρήμην τοῦ Θεοῦ. Ἐκεί-

νων πού ἀγανακτισμένοι ἀπό τήν ψευδῇ ἐλευθερία τῶν διψόντων γιά χρῆμα τή στραγγαλίζουν ὡς αἰτία πάντων τῶν κακῶν καί ἀναλαμβάνουν τόν ρόλο ἑνός νέου ἐπὶ τῆς γῆς Θεοῦ, κατά τό πρότυπο τοῦ Πάπα, ἐμπνευστοῦ τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ στή Δύση. Τά δύο κακέκτυπα χριστιανικῆς πίστες στή Δύση, παπισμός καί διαμαρτύρηση, ἔδωσαν γέννηση στίς δύο κοσμοθεωρίες πού ἀνταγωνίζονται νά κυριαρχήσουν ἐπὶ τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου καί ἀδυνατοῦν νά συνειδητοποιήσουν ὅτι ὁ κόσμος αὐτός βρίσκεται ὑπό τήν ἄμεση ἀπειλή τοῦ Ἰσλάμ, τό ὁποῖο ἐπιτίθεται πλέον μέ ἀπόλυτα δικαιολογημένο πάθος κατὰ τῆς βαρέως νοσοῦσης Εὐρώπης τῶν ποικίλων ἀθλιότητων. «Πιστοί», ἀγνωστικιστές, ἄθρησκοι καί ἄπιστοι πληρώνουμε τό τίμημα τῆς ἀποστασίας μας. Πληρώνουμε τό τίμημα τῆς ὑποκατάστασης τοῦ προσώπου τοῦ Θεανθρώπου, πού ἦρθε μέ τή θυσία του νά ἄρει τίς ἁμαρτίες μας, μέ πλῆθος ψευτοθεῶν. Πληρώνουμε τήν ἀδιαφορία μας νά προστρέξουμε νά λάβουμε τή χάρη τοῦ παρακλήτου Πνεύματος. Τήν πληρώνουμε πάρα πολύ ἀκριβά. Μέ τήν ὑποδούλωσή μας σέ πλεῖστα ὅσα πάθη, μέ τή διάλυση τοῦ οἰκογενειακοῦ, κοινωνικοῦ καί ἐθνικοῦ ἱστοῦ, μέ τόν ἐπικείμενο βιολογικό ἀφανισμό, ὡς ἀπόρροια τῆς δημογραφικῆς μας συρρίκνωσης.

Από τόν κόσμο πού καταρρέει λίγιο θά περισωθοῦν: ἐνδεχομένως οἱ τραπεζίτες μέ τούς ὑπηρετές τους καί ὅπωςδήποτε οἱ ὄντως πιστοί στήν Ἐκκλησία. Οἱ πιστοί ἔχουν τήν ἐγγύηση τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας: «Καί πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Μθ 16,18). Ὁ Χριστός δέν ἔσπειρε μεσσιανισμό, ὅπως τόν ἐννοοῦν οἱ κατά καιρούς δημαγωγοί καί πλάνοι. Μίλησε γιά μικρό ποίμνιο, τό ὁποῖο ὅμως καμιά ἀγέλη λύκων δέν θά κατορθώσει νά ἀφανίσει.

Ἀπ. Παπαδημητρίου

Ἀπό τόν ἄβωνα τοῦ Πεντηκοσταρίου

**Κυριακή 2/6,
τῆς Σαμαρείτιδος
«οὐκέτι διὰ τὴν
σὴν λαλίαν πι-
στεύομεν· αὐτοὶ
γὰρ ἀκηκόαμεν,
καὶ οἶδαμεν ὅτι
οὗτός ἐστιν ἀλη-
θῶς ὁ σωτὴρ τοῦ
κόσμου ὁ Χριστός»
(Ἰω 4,42).**

Οἱ Σαμαρεῖτες ἀπέκτησαν ἐμπειρία τῆς ζωῆς μαζί μέ τόν Χριστό. Ὄταν οἱ πιστοί ἔχουν μιά τέτοια ἐμπειρία δέν μπορεῖ κανεῖς νά κλονίσει τήν πίστη τους. Τό ζήτημα εἶναι τί ἐμπειρία ἔχουμε ἐμεῖς; Πολύ εὐκόλα οἱ χριστιανοί θά παρασυρθοῦν ἀπό τόν ἀντίχριστο καί θά γίνουν ἀντίχριστοι, ὅταν εἶναι ἀχρίστιανοι, δέν ἔχουν γεύση Χριστοῦ. Καί εἵμαστε ἀχρίστιανοι, χριστιανοί χωρίς Χριστό, ὅταν μᾶς ἔχει σκλαβώσει ὁ εὐδαιμονισμός καί ἡ καλοπέραση... ὅταν ζοῦμε μιά ζωή χωρίς τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ, χωρίς νά μᾶς στοιχίζει, χωρίς νά ἔχουμε τήν ἐμπειρία τοῦ Χριστοῦ. Ἐμπειρία Χριστοῦ εἶναι ἐμπειρία σταυροῦ καί ἀναστάσεως, εἶναι ἡ ἐμπειρία ὅτι τό αἷμα τοῦ σταυροῦ μᾶς τρέφει καί μᾶς χορταίνει καί τό φῶς τοῦ κενοῦ μνήματος μᾶς φωτίζει καί μᾶς ἀνοίγει τήν ἐλπίδα τῆς αἰωνιότητος. Ἄν,

λοιπόν, ἔχουμε τέτοιες ἐμπειρίες, θά μείνουμε σταθεροί!

**Κυριακή 9/6,
τοῦ τυφλοῦ
«ἔπτυσσε χαμαὶ καί ἐ-
ποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ
πτύσματος, καί ἐπέχρι-
σε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς**

**ὀφθαλμοὺς τοῦ τυ-
φλοῦ» (Ἰω 9,6).**

Δέν ἤμασταν ὅταν ὁ Θεός πῆρε χῶμα ἀπὸ τῆ γῆ καί φύσπεξε στό σῶμα πού ἔκανε καί ἐγίνε ὁ ζωντανός ἄνθρωπος. Γι' αὐτό κάνει ἕνα πείραμα μπροστά στά μάτια ὄλων, νά τό δεῖ καί τό Μέγα Συνέδριο καί μεγάλοι καί μικροί, ὅτι ἐδῶ μπροστά τους κάποιος πού δέν γνωρίζουν ἀπό ποῦ ἦλθε καί ποιός εἶναι, ναί, αὐτός ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆ Ναζαρέτ, ὁ φτωχός «τέκτων», ὅπως νομίζουν, παίρνει χῶμα καί σάλιο καί κάνει τό μάτι τό ζωντανό πού βλέπει. Ἐπομένως, αὐτός εἶναι Ἐκεῖνος πού πραγματικά πῆρε χῶμα, ἔπλασε τό ἀνθρώπινο σῶμα καί φύσπεξε καί ἐγίνε ὁ ζωντανός ἄνθρωπος. Νά λοιπόν, ἀδέλφια μου, γιατί ὀνομάζονται τά θαύματα σημεῖα: Εἶναι ἡ ταυτότητα, τά διαπιστευτήρια τοῦ Χριστοῦ, ὅτι εἶναι «ἄνθρωπος τὸ φαινόμενον, Θεὸς τὸ κρυπτόμενον».

**Κυριακή 16/6, τῶν Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου
«Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις» (Ἰω 17,6).**

Ὁ Κύριος στήν ἀρχιερατική του προσευχή ὁμιλεῖ πρὸς τόν οὐράνιο Πατέρα καί λέγει ὅτι φανέρωσε τό ἀληθινό ὄνομα τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους. Ποιό εἶναι τό ὄνομα αὐτό; Οἱ αἵρετικοί, οἱ

ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, λένε ὅτι εἶναι τό ὄνομα Ἰεχωβά. Μά αὐτό τό γνώριζε ἤδη ὁ Ἰσραήλ. Εἶναι χιλιάδες φορές γραμμένο στήν Παλαιά Διαθήκη. Ποιό ὄνομα φανέρωσε; Ἄν διαβάσουμε στά προηγούμενα, ὁ Κύριος ὁμιλεῖ ξεκάθαρα γιά τόν Πατέρα, τόν Υἱό καί τό ἅγιο Πνεῦμα πού θά ἔλθει καί ἐκεῖνο θά ὁδηγήσει τούς μαθητές «εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν» (Ἰω 16,13). Ἀποκάλυψε, λοιπόν, ὁ Κύριός μας στούς μαθητές του καί διά τῶν μαθητῶν του στόν κόσμο τό ὄνομα τοῦ τριαδικοῦ Θεοῦ. Αὐτό τό ὄνομα ἦταν ἄγνωστο. Οὔτε οἱ ἄγγελοι γνώριζαν περί Τριάδος. Αὐτός ὁ τριαδικός Θεός, ἀδέλφια μου, εἶναι ὁ πατέρας σας καί ὁ πατέρας μου πού μέ ἀγαπάει, πού μέ φροντίζει, πού μέ κατευθύνει, πού ὅταν πέφτω μέ σηκώνει, ὅταν λερώνομαι μέ καθαρίζει, ὅταν τραυματίζομαι μέ θεραπεύει.

Κυριακή 23/6, τῆς Πεντηκοστῆς

Σήμερα, Πεντηκοστή, μέ μετάνοια καί δάκρυα, ἐγώ πρῶτος κι ἐσεῖς μαζί μου ὅλοι, ἀδέλφια μου, μέ κατάνυξη νά ζητήσουμε νά ἔλθει τό Πνεῦμα τό ἅγιον. «Ἐλθέτω τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον ἐφ' ἡμᾶς καὶ καθarisάτω ἡμᾶς»! Νά μᾶς φωτίσει τό Πνεῦμα τό ἅγιο καί νά μᾶς ὁδηγήσει «εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν». Νά ἀναδείξει ἄξιους ποιμένες στήν Ἐκκλησία, νά τήν καθαρίσει ἀπό τά τόσα σκάνδαλα, νά τή σώσει καί νά τή διαφυλάξει ἀπό αὐτή τήν ψευδοένωση, ἀπό αὐτό τό ἀγκάλιασμα μέ αἰρετικούς καί μέ ἀνθρώπους πού οὔτε τή θεότητα τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου πιστεύουν οὔτε τήν ἁγία Τριάδα. Καί ἐπιδίδεται ὄχι μόνο χριστιανοί,

ἀλλά καί μουσουλμάνοι καί βουδισταί νά ἐνωθοῦν καί νά γίνει πλέον μία μάζα χωρίς ταυτότητα, στήν ὁποία δέν ἔχει καμία θέση οὔτε ὁ Χριστός οὔτε τό Πνεῦμα τό ἅγιον οὔτε ἡ ἁγία Τριάδα. Ὁ Θεός νά ἐπέμβει, νά φυλάξει καί νά σώσει τήν Ἐκκλησία, καί νά σώσει καί μᾶς ἀπό τόν κίνδυνο πού μᾶς ἀπειλεῖ. Ἀμήν.

Κυριακή 30/6, τῶν ἁγίων Πάντων

«δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ ὅπως ἐκβάλῃ ἐργάτας εἰς τὸν θερισμόν αὐτοῦ» (Μθ 9,38).

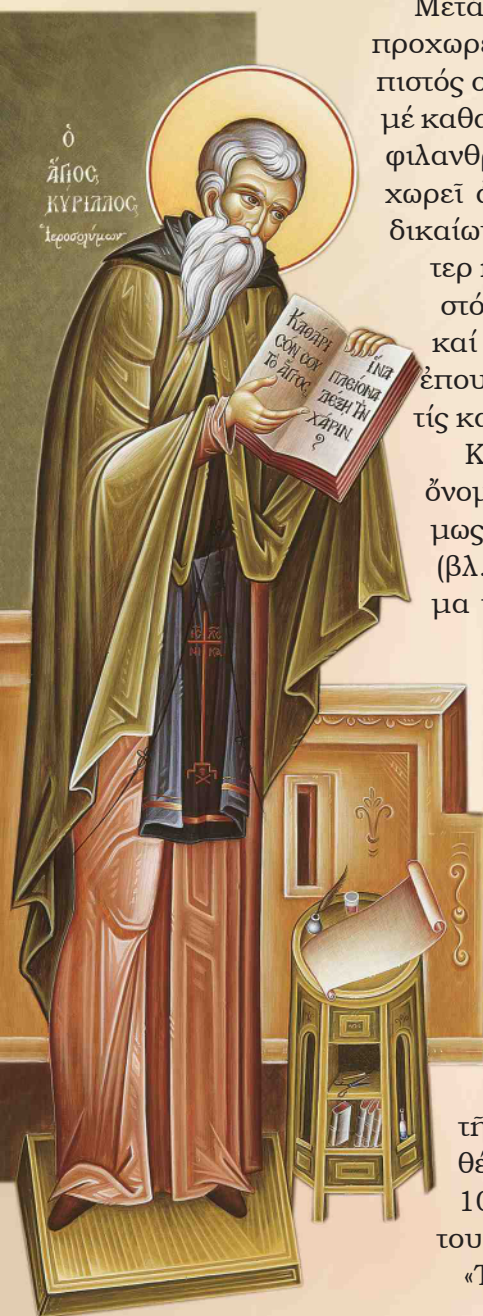
Ὁ Κύριος δημιούργησε τόν κόσμο μόνος του. Εἶπε καί ἐγιναν τά σύμπαντα. Ἀλλά γιά τή νέα δημιουργία, τήν Ἐκκλησία, πού ὀνομάζεται «καινή κτίσις», θέλησε καί πῆρε συνεργάτες ἀνθρώπους. Ἡ πρώτη συνεργάτρια τοῦ Θεοῦ, ἡ πρώτη καί μοναδική, εἶναι ἡ Παναγία μητέρα τοῦ Κυρίου μας καί στή συνέχεια ὅλοι οἱ ἅγιοι. Ἀνάμεσα τους δέν εἶναι μόνον ἐκεῖνοι πού ἐζησαν ἀκκληϊδωτο βίο μέ ἄσπιλη καί ἀγνή ζωή ἀπό τά γεννοφάσκια τους, ἀλλά καί ἄνθρωποι πού βούτηξαν στήν ἁμαρτία, πόρνες, φονιάδες, καθάρματα. Ἐγιναν ἅγιοι. Πῶς; Μέ τά δάκρυα τῆς μετανοίας καί μέ τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Κι εἶναι ἓνα δυνατό κήρυγμα γιά μᾶς. Μᾶς φωνάζουν: «Ἄλι! Ποῦ πᾶτε, ἀδελφοί; Πήραμε κι ἐμεῖς τό δρόμο αὐτό καί φθάσαμε στό χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ. Ἄλι! Γυρίστε πίσω! Ὑπάρχει λύτρωση καί σωτηρία. Μετανοεῖτε, μετανοεῖτε, μετανοεῖτε». Ἀποτελοῦν τό δυνατότερο κήρυγμα γιά ὅλους μας οἱ ἅγιοι Πάντες.

Στ. Ν. Σάκκος

(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

Πέμπτη Μυσταγωγική Κατήχηση στή Θεία Λειτουργία

Β΄

Μετά τήν ἔρμηνεῖα τῆς ἁγίας Ἀναφορᾶς ὁ ἅγιος Κύριλλος προχωρεῖ στήν ἔρμηνεῖα τῆς θεοδίδακτης προσευχῆς. Ὁ πιστός στήν Κυριακή προσευχή καλεῖται νά μιλήσει στόν Θεό μέ καθαρή συνείδηση ἀποκαλώντας τόν Πατέρα. Τόση εἶναι ἡ φιlanθρωπία τοῦ Θεοῦ, ἐπισημαίνει ὁ Ἅγιος, ὥστε νά παραχωρεῖ ἀμνηστία στόν ἁμαρτωλό ἄνθρωπο, δίδοντάς του τό δικαίωμα νά τόν ἀποκαλεῖ πατέρα. Ἔτσι λέγει ὁ πιστός: «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Πέρα ἀπό τόν ὑλικό οὐρανό στόν ὁποῖο ὑποτίθεται ὅτι κατοικεῖ ὁ Θεός, οὐρανοί εἶναι καί οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι «φοροῦν τήν εἰκόνα τοῦ ἐπουράνιου ἀνθρώπου, τοῦ Χριστοῦ», ἐκεῖνοι σῶν ὁποίων τίς καρδιές κατοικεῖ ὁ Θεός.

Καί συνεχίζει ὁ πιστός: «Ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου». Τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἅγιο ἀπό τή φύση του. Ὁ πιστός ὅμως εὐχεται νά ἀγιάζεται διότι, ὅπως γράφει καί ὁ Ἡσαΐας (βλ. 52,5), λόγῳ τῆς ἀνθρώπινης ἁμαρτωλότητος, τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ βεβηλώνεται. Δέν ἔχει ἀνάγκη δηλαδή τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἀπό τίς δικές μας εὐχές νά ἀγιασθεῖ. Αὐτό ὅμως πού εὐχεται ὁ πιστός μέ τά λόγια αὐτά εἶναι νά ἀγιάζεται τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ διά τοῦ ἀγιασμοῦ τοῦ ἰδίου καί αὐτό ἐπιτυγχάνεται ὅταν ὁ πιστός πράττει ἔργα ἀγιασμοῦ.

Γιά νά εὐχηθεῖ προσευχόμενος κάποιος «ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου», σημαίνει, ὑπογραμμίζει ὁ ἅγιος Κύριλλος, ὅτι ἔχει ἀγνή καί καθαρή ψυχή. Διότι μόνον ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος, σύμφωνα μέ τό παράγγελμα τοῦ Παύλου, καθάρισε τόν ἑαυτό του ἀπό τίς κακές πράξεις καί λογισμούς καί λόγους εἶναι σέ θέση νά λέγει μέ παρρησία «ἄς ἔλθει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ».

«Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου ὡς ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ τῆς γῆς». Στόν οὐρανό, ὅπως ψάλλει ὁ Δαβίδ, γίνεται τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀπό τούς ἁγίους τοῦ ἀγγέλους (βλ. Ψα 102,20). Στή γῆ, εὐχεται ὁ πιστός νά τηρεῖται τό θέλημά του καί ἀπό τόν ἴδιο.

«Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ὑμῖν σήμερον». Ἐπι-

ούσιος, κατά τήν ἑρμηνεία τοῦ ἁγίου Κυρίλλου, δέν εἶναι ὁ κοινός ἄρτος πού τρῶμε κάθε μέρα, διότι δέν μᾶς εἶναι ἀπαραίτητος ἐπὶ καθημερινῆς βίωσης. Ἐπιούσιος, ἐπὶ τήν οὐσίαν τῆς ψυχῆς, εἶναι ἀποκλειστικά ὁ ἅγιος Ἄρτος ὁ προσφερόμενος διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Ζωῆς, τό ἴδιο δηλαδή σῶμα τοῦ Κυρίου. Ὁ Ἄρτος αὐτός, σημειώνει ὁ ἅγιος κατηχητής, δέν λειτουργεῖ στόν ἀνθρώπινο ὀργανισμό ὅπως τά ἄλλα τρόφιμα, ἀλλά διέρχεται ὅλη τήν ὑπαρξη τοῦ πιστοῦ πρός ὠφέλεια ψυχῆς καί σώματος.

«Καί ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὥς καί ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν». ἔχουμε πολλά ἁμαρτήματα, διαπιστώνει ὁ Ἄγιος. Ἀμαρτάνουμε μέ τά λόγια, μέ τή διάνοια καί κάνουμε πλεῖστα ἄξια καταγνώσεως. Ἄν ποῦμε ὅτι δέν ἔχουμε ἁμαρτίες, λέμε ψέματα, ὅπως γράφει ὁ Ἰωάννης (βλ. Α΄ Ἰω 1,8). Μέ τά λόγια αὐτά οὐσιαστικά ὁ πιστός κάνει συνθήκη, συμφωνία μέ τόν Θεό, παρακαλώντας τον νά τοῦ συγχωρήσει τά ἁμαρτήματα ἐφ' ὅσον ὁ ἴδιος συγχωρεῖ τά ὀφειλήματα τῶν συνανθρώπων του. Ἄν καταλάβει ὁ πιστός τό μέγεθος τοῦ ἀγαθοῦ πού θά ἀπολαύσει ἀπό τήν τήρηση αὐτῆς τῆς συνθήκης, δέν θά διστάσει καθόλου νά τηρήσει τή συμφωνία ἀπό τή δική του πλευρά, ἐπισημαίνει ὁ ἅγιος Κύριλλος. Διότι αὐτά πού μᾶς κάνουν οἱ ἄλλοι εἶναι μικρά καί κατανοητά ἀνθρώπινα λάθη. Αὐτά ὅμως πού ἐμεῖς κάνουμε στόν Θεό εἶναι μεγάλα καί ἔχουμε ὄντως μεγάλη ἀνάγκη ἀπό τή δική του φιλανθρωπία. Ἄς προσέξει, λοιπόν, ὁ πιστός, τονίζει ὁ Ἄγιος, μή λόγῳ τῆς μή συγχω-

ρήσεως τῶν μικρῶν καί εὐτελῶν λαθῶν τῶν συνανθρώπων του χάσει τή συγχώρηση τῶν βαρυτάτων ἁμαρτημάτων τοῦ ἔναντι τοῦ Θεοῦ.

Συνεχίζοντας ὁ ἅγιος κατηχητής ἀναρωτιέται: Ἄραγε διδάσκοντάς μας ὁ Κύριος νά λέμε «καί μή εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν» μᾶς διδάσκει νά εὐχόμεσθε νά μήν εἰσέλθουμε καθόλου στόν πειρασμό; Ὁχι ἀσφαλῶς, ἀλλά ἐννοεῖ νά μήν καταποντιστοῦμε ἀπ' αὐτόν, ἐξηγεῖ ὁ Ἄγιος. Μοιάζει ὁ πειρασμός μέ δυσκολοδιάβατο χεῖμαρρο. Κάποιοι εἰσέρχονται σ' αὐτόν καί ἐξέρχονται «εἰς ἀναψυχήν» (Ψα 65,12), ὅπως χαρακτηριστικά γράφει ὁ ψαλμωδός, καί ἄλλοι καταποντίζονται μέσα σ' αὐτόν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ὁ Ἰούδας ἀφ' ἐνός καί ὁ Πέτρος ἀφ' ἑτέρου. Ὁ πρῶτος εἰσῆλθε στόν πειρασμό-χεῖμαρρο τῆς φιλοχρηματίας καί καταποντίστηκε. Ὁ δεύτερος ὅμως εἰσῆλθε στόν πειρασμό-χεῖμαρρο τῆς ἄρνησης καί βγήκε νικητής.

«Ἀλλά ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ». Τό τελευταῖο αἶτημα τῆς Κυριακῆς προσευχῆς ἀποδεικνύει ὅτι ὄντως δέν προσευχόμεσθε στόν Θεό Πατέρα ζητώντας του νά μήν ἐπιτρέψει νά μποῦμε σέ πειρασμό ἀλλά, ὅταν αὐτό συμβεῖ, νά μᾶς σώσει ἀπό τήν καταστροφική του μανία. Πονηρός εἶναι ὁ δαίμονας ἀπό τόν ὁποῖο εὐχεται ὁ πιστός νά τόν λυτρώσει ὁ Θεός.

Τή θεοδίδακτη αὐτή προσευχή ἐπισφραγίζει τό «ἀμήν», πού σημαίνει «μακάρι» καί «νά γίνει».

*Δέσποινα Καλογεράκη
Δρ. Θεολογίας*

Ψαλμός 110ος: Ύμνος καρδιάς

(Α')

Μέσα στο ιερό ψαλτήρι υπάρχουν δύο ψαλμοί, ο 110 και ο 111, πού χαρακτηρίζονται «δίδυμοι», διότι έχουν πολλά κοινά στοιχεία. Καί οι δύο είναι «άλφαβητικοί», δηλαδή σχηματίζουν ακροστιχίδα μέ τά 22 γράμματα του έβραϊκού αλφαβήτου. Στη μετάφραση τών Έβδομήκοντα, όπου έμφανίζονται μέ 10 στίχους ο καθένας, οι στίχοι είναι μοιρασμένοι σέ 22 ήμιστίχια. Στόν 110 ψαλμό παρουσιάζεται ο ένδοξος Θεός, τόν

όποιο ύμνεϊ ο άνθρωπος γιά τά μεγαλεία του. Στόν 111 ψαλμό παρουσιάζεται ο μακάριος άνθρωπος, πού ύποτάσσεται στόν Θεό καί δέχεται τίς πλούσιες εύλογίες του. Ή έπιγραφή καί στους δύο ψαλμούς είναι τό «άλληλούϊα», πού σημαίνει «αίνεϊτε τόν Θεόν».

Ψαλμός 110

¹Έξομολογήσομαί σοι, Κύριε, έν όλη
καρδιά μου
έν βουλή εύθέων καί συναγωγή.

²Μεγάλα τά έργα Κυρίου,
έξεζητημένα είς πάντα τά θελήματα
αυτού·

³Έξομολόγησις καί μεγαλοπρέπεια τό
έργον αυτού,
καί ή δικαιοσύνη αυτού μένει είς τόν
αίώνα του αίωvος.

⁴Μνειάν έποίησατο τών θαυμασίων
αυτού,
έλεήμων καί οίκτίρμων ο Κύριος·

⁵τροφήν έδωκε τοίς φοβουμένοις
αυτόν,
μνησθήσεται είς τόν αίώνα διαθήκης
αυτού.

Μετάφραση

¹Θά σέ δοξολογήσω, Κύριε, μέ όλη
τήν καρδιά μου
σέ μικρή καί μεγάλη σύναξη εύσε-
βών.

²Μεγάλα τά έργα του Κυρίου, ύπο-
τεταγμένα σέ όλα τά θελήματά του.

³Δοξολογία καί μεγαλοπρέπεια τό
έργο του,
καί ή δικαιοσύνη του μένει αίώvια.

⁴Καθιέρωσε ανάμνηση τών θαυμα-
σίων του,

σπλαχνικός καί πονετικός ο Κύριος·

⁵Έδωσε τροφή σέ εκείνους πού τόν
εύλαβούνται,
θά θυμάται αίώvια τήν συμφωνία
του.

⁶Ἰσχὺν ἔργων αὐτοῦ ἀνήγγειλε τῷ
λαῷ αὐτοῦ
τοῦ δοῦναι αὐτοῖς κληρονομίαν ἐ-
θνῶν.

⁷Ἔργα χειρῶν αὐτοῦ ἀλήθεια καὶ
κρίσις,

πισταὶ πᾶσαι αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ,

⁸ἐστηριγμένοι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰ-
ῶνος,

πεποιημένοι ἐν ἀληθείᾳ καὶ εὐθύτη-
τι.

⁹Λύτρωσιν ἀπέστειλε τῷ λαῷ αὐτοῦ,
ἐνετείλατο εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκην
αὐτοῦ·

ἅγιον καὶ φοβερόν τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

¹⁰Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου,
σύνεσις δὲ ἀγαθὴ πᾶσι τοῖς ποιοῦσιν
αὐτήν.

Ἡ αἵνεσις αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα
τοῦ αἰῶνος.

⁶Τὴν δύναμή του μέ τὰ ἔργα του ἔ-
δειξε στὸν λαό του,

γὰ νά δώσει σ' αὐτοὺς κληρονομιά
τὴν γῆ τῶν ἐθνῶν.

⁷Τὰ ἔργα του ἀλήθεια καὶ δικαιοκρι-
σία·

ἀξιόπιστες ὅλες οἱ ἐντολές του,

⁸στεριωμένες αἰῶνια,

διότι περιέχουν ἀλήθεια καὶ εὐθυκρι-
σία.

⁹Λύτρωση ἔστειλε στὸν λαό του,
ἔδωσε τίς ἐντολές ὡς διαθήκη του
αἰῶνια·

ἅγιο καὶ φοβερό τό ὄνομά του.

¹⁰Πηγὴ σοφίας ὁ φόβος τοῦ Κυρίου,
σύνεση καλὴ ἔχουν ὅσοι τὴν ἐφαρ-
μόζουν.

Ὁ ὕμνος του μένει αἰώνιος.

Τό ρῆμα «ἐξομολογοῦμαι» σημαί-
νει «ἐξωτερικεύω ὅσα ἔχω μέσα στήν
καρδιά μου». Χρησιμοποιεῖται συνή-
θως γιὰ νά δηλώσει τὴν ἐξαγόρευση
τῶν ἁμαρτιῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀνθρώ-
πινη καρδιά δέν εἶναι μόνο γεμάτη μέ
ἁμαρτίες, ἀλλὰ συχνά πλημμυρίζει καὶ
ἀπὸ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Κύριο, τό
«ἐξομολογοῦμαι» σημαίνει πολλές φο-
ρές «ὁμολογῶ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ
καὶ τὸν δοξάζω». Ἡ δοξολογία εἶναι
μία προσευχὴ εὐάρεστη στὸν Θεό, διό-
τι εἶναι «δεῖγμα εὐγνώμονης ψυχῆς»,
κατὰ τὸν ἅγιο Χρυσόστομο, καὶ «πλη-
γμα κατὰ τοῦ διαβόλου». Φθάνει ὅμως
ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅταν γίνεται ἐν ὅλῃ
καρδίᾳ. Αὐτό, κατὰ τὸν χρυσορρήμο-
να πατέρα, σημαίνει «μέ ὅλη τὴν προ-
θυμία, μέ ὅλη τὴν προσοχή, δίχως βιο-
τικές φροντίδες, μέ τὸν νοῦ ὑψωμένο

στὸν οὐρανὸ καὶ τὴν ψυχὴ ἐλευθερω-
μένη ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ σώματος». Θά
μπορούσαμε νά τό ἀποδώσουμε «μέ
καθαρή καρδιά»· ὄχι μέ τό ἓνα μάτι
στὸν Θεό καὶ τό ἄλλο στήν ἁμαρτία,
ὄχι μέ τό ἓνα πόδι στὸν δρόμο τοῦ Θε-
οῦ καὶ τό ἄλλο παραστρατημένο. Ἄν
δέν εἶναι ὅλη ἡ καρδιά δοσμένη στὸν
Θεό ἀλλὰ κάποια περιοχὴ τῆς κατέχε-
ται ἀπὸ ξένο κουρσάρο, τότε δέν εἶναι
εἰλικρινὴς ἡ δοξολογία. Ἄν ὅμως πα-
ραδοθεῖ ἡ καρδιά στὸν Θεό, τότε δέν
χορταίνει νά τὸν δοξάζει. Νιώθει τὴν
ἀνάγκη νά ὑμνεῖ τό λατρευτὸ ὄνομά
του καὶ σέ ὥρες προσωπικῆς προσευ-
χῆς ἀλλὰ καὶ μαζί μέ ἄλλους πιστοὺς
ἀνθρώπους, σέ μικρότερες ἢ μεγαλύ-
τερες συνάξεις· ἐν βουλῇ εὐθέων καὶ
συναγωγῇ.

Στ. Ν. Σάκκος

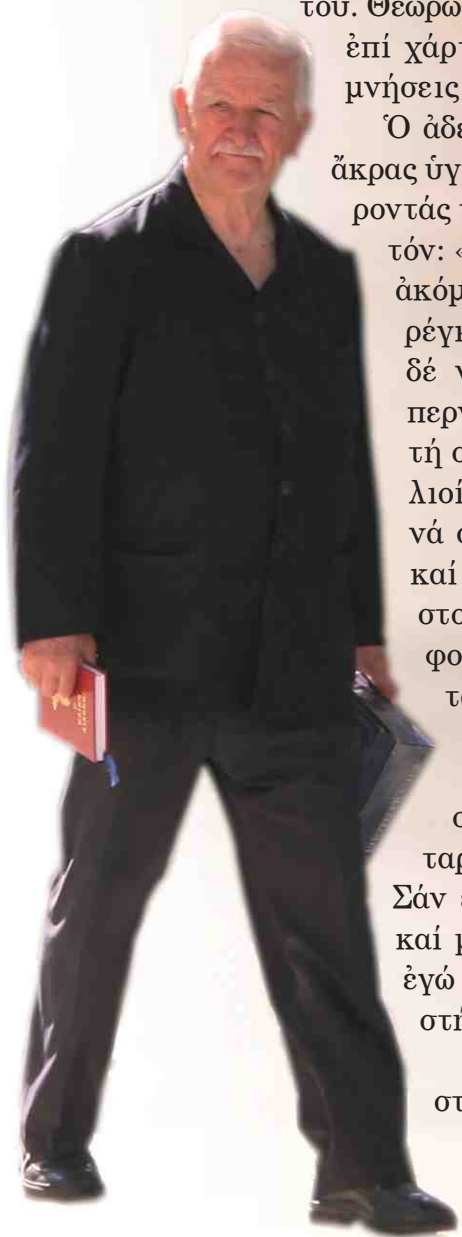
ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΣΑΚΚΟΣ,

ένας χρόνος από την κοίμησή του

Συμπληρώθηκε χρόνος από την ημέρα της προς Κύριον έκδημίας του καθηγητή της Καινῆς Διαθήκης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης Στέργιου Σάκκου. Τό ἐτήσιο μνημόσυνό του στίς 14/4/2013 ἦταν πάνδημο. Ὁ εὐρύχωρος ναός τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος στό Φίλυρο ἦταν ἀσφυκτικά γεμάτος. Οἱ περισσότεροι πρόσωπα νεαρῆς ἡλικίας. Τρεῖς ἀρχιερεῖς, ὁ Νεαπόλεως, ὁ Φλωρίνης καί ὁ Ἐδέσσης, τέλεσαν τό μνημόσυνό του. Θεωρῶ σκόπιμο μέ τήν εὐκαιρία αὐτή νά μεταφέρω ἐπί χάρτου μερικές προσωπικές σκέψεις καί ἀναμνήσεις γιά τόν ἀείμνηστο καθηγητή.

Ὁ ἀδελφός Στέργιος ἦταν ἄνθρωπος πού ἔχαιρε ἄκρας ὑγείας καί μεγάλης σωματικῆς δύναμης. Ὁ γέροντάς του π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης ἔλεγε γι' αὐτόν: «Τό στομάχι τοῦ Στέργιου ἀλέθει καί πέτρες ἀκόμη». Γι' αὐτό καί κατάφερνε νά τηρεῖ ἀπαρέγκλιτα ὅλες τίς νηστεῖες τῆς Ἐκκλησίας, τή δέ νηστεία τοῦ Δεκαπενταυγούστου νά τήν περνᾷ πολλές φορές μόνο μέ σταφυλοφαγία. Γιά τή σωματική του δύναμη, τόν θυμοῦνται οἱ παλιοί κατασκηνωτές νά παίξει μαζί τους βόλεϊ, νά σηκώνεται ψηλά, νά κάνει ἅπιαστα καρφιά καί νά τούς ξεπερνᾷ σέ ἀντοχή, παρότι εἶχε στούς ὤμους του διπλάσια χρόνια. Θυμᾶμαι μία φορά στήν κατασκήνωση οἰκογενειῶν τῆς Μεταμόρφωσης Χαλκιδικῆς ἤμουν ὁμαδάρχης τῆς ὁμάδας ὑπηρεσίας στήν τραπεζαρία. Οἱ κατασκηνωτές ἦσαν περί τούς πεντακόσιους. Ἡ ὁμάδα μας κατάφερε μέσα σέ ἕνα τέταρτο νά στρώσει καί νά σερβίρει τό φαγητό. Σάν ἐπιβράβευση μέ ἀνέβασε στούς ὤμους του καί μέ περιέφερε σέ ὅλη τήν τραπεζαρία. Οὔτε ἐγώ ζύγιζα λίγα κιλά οὔτε ἐκεῖνος ἦταν νεαρός στήν ἡλικία (πάνω ἀπό τά 65).

Ἐκεῖνα ὅμως γιά τά ὁποῖα ἦταν ἀξιοθαύματος ὁ ἀδελφός Στέργιος δέν ἦταν οἱ σωματι-

κές του δυνάμεις καί ἡ ἀκλόνητη τότε ὑγεία του, τά ὁποῖα «πρός ὀλίγον εἰσὶν ὠφέλιμα». Ἦταν τά πνευματικά του χαρίσματα, τά ὁποῖα ἀπέκρυπτε ἐπιμελῶς, καί ἡ ὀρθόδοξη φιλανθρωπία καί φιλοξενία του. Πόσες περιπτώσεις ἀσθενῶν, γιά τίς ὁποῖες τόν παρακάλεσαν, δέν ἔτυχαν τῆς καλύτερης ἀντιμετώπισης μέ γνωστούς του καθηγητές ἱατρικῆς καί χωρίς καμιά ἐπιπλέον δαπάνη! Πολλές φορές συνόδευε ὁ ἴδιος τούς ἀσθενεῖς καί τούς περίμενε μέχρι πέρατος τῆς ἐξέτασης καί τούς ἐπισκεπτόταν καί στό νοσοκομεῖο μετά ἀπό κάποια ἐπέμβαση.

Ἦταν διακεκριμένος καθηγητής Πανεπιστημίου, κράτησε ὅμως τόν χαρακτήρα καί τή φιλοξενία τοῦ ἀπλοῦ χωρικοῦ τῆς Πίνδου μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του. Δέν καυχήθηκε ποτέ γιά τούς τίτλους του. Ὄταν τόν ἐπισκεπτόσουν στό σπίτι τῆς ὁδοῦ Πλάτωνος, σέ ὑποδεχόταν μέ μεγάλη ἐγκαρδιότητα καί ἦταν ἀδύνατο νά φύγεις χωρίς νά φᾶτε παρέα. Ἀκόμη κι ἂν δέν πεινοῦσες. Ἦξερε νά μοιράζεται τή χαρά του, ἀλλά καί τό φαγητό του μέ τούς συνανθρώπους του. Ἀπλός στό ἔπακρο, σέ συνόδευε μέχρι τό ἀσπασέρ.

Κάποτε τόν ἐξυπηρέτησα γιά σπάνια παλιά θεολογικά βιβλία πού ἔψαχνε σέ γερμανικές βιβλιοθήκες. Γιά ἓνα τρίμηνο περίπου εἶχα γίνει ποντικός τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ Μονάχου. Ἡ χαρά του ἦταν ἀπερίγραπτη. Ἦρθε καί μέ βρῆκε στή Γερ-

μανία μαζί μέ τόν Πausanias καί φιλοξενήθηκαν στό σπίτι μου. Πληροφορήθηκε ὅτι τό Ὑπουργεῖο Παιδείας μοῦ ἔδωσε ἐκπαιδευτική ἄδεια ἄνευ ἀποδοχῶν. Εἶχα τότε τρία παιδιά καί ἓνα τέταρτο ἦταν καθ' ὁδόν. Στενοχωρήθηκε. Ἀποχαιρέτωντας με, ἔβγαλε καί μοῦ πρόσφερε 500 γερμανικά μάρκα, πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ π. Πολύευκτος Γεωργακάκης, καί ἐπέμενε νά τά πάρω. Δέν τά ἔλαβα, βέβαια, ἀφοῦ σέ λίγες ἡμέρες θά ἄρχιζε ἡ μισθοδοσία μου ἀπό τό Πανεπιστήμιο Erlangen, στό ὁποῖο εἶχα προσληφθεῖ στό μεταξύ ἐπιστημονικός συνεργάτης. Τόν μισθό του ποτέ δέν τόν κρατοῦσε γιά τόν ἑαυτό του. Τόν ἔδινε, ὅπως καί ὁ Πausanias, πότε γιά τίς κατασκηνώσεις Ἄνω Ποροῖων ἢ Καστανούσας, πότε γιά τήν ἀνακαίνιση τῆς αἵθουσας τῆς Ἀπολύτρωσης, πότε γιά τό Δημητρούλειο, πότε γιά τούς φυλακισμένους καί πότε γιά τήν Ἱεραποστολή στά Ἑθνη. Γι' αὐτό καί ἐπειθε ὁ λόγος του καί συγκινοῦσε τούς ἀκροατές του, γιατί «πρᾶξις ἐστὶ θεωρίας ἐπίβασις».

Εἶθε ὁ Κύριος νά κατατάξει τόν δοῦλο του Στέργιο μετά τῶν ἐκλεκτῶν του καί νά ἀναδείξει ἐφάμιλλο ἐργάτη τοῦ Εὐαγγελίου στήν πολεμουμένη Ἐκκλησία Του.

*Γεώργιος Τσακαλίδης
Δρ. Θεολογίας*

Ἀπό ἐπιστολές πού λάβαμε

Θεσσαλονίκη 27 - 4 - 2012

Ἐντιμότε κ. Πρόεδρε,
Χριστὸς Ἀνέστη!

Πληροφορηθέντες μέ βαθύτατη θλίψη τήν κοίμηση τοῦ σεβαστοῦ ὁμοτίμου καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ. καί ἀγαπητοῦ μας φίλου Στεργίου Ν. Σάκκου, σᾶς ἐκφράζουμε μέ τήν παροῦσα ἐκ μέσης καρδίας τὰ εἰλικρινῆ μας συλλυπητήρια, εὐχόμενοι ὅπως ὁ πανάγαθος Θεός τόν ἀναπαύσει ἐν σκηναῖς δικαίων, ὅπως τοῦ ἀξίζει.

Μετά βαθυτάτης τιμῆς
Ὁμιλος Φίλων τοῦ Ἁγίου Ὅρους
«Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Ἀθωνίτης»

* * *

Ὁρεστιάδα 28-4-2012

Μέ ἀναστάσιμη ἐλπίδα πληροφορηθήκαμε τήν ἐκδημία τοῦ λίαν ἀγαπητοῦ διδασκάλου κ. Στεργίου Σάκκου ἀπό τῆ ματαιότητα τοῦ κόσμου τούτου πρὸς τήν αἰωνιότητα.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του!

Τά μέλη τῆς Χριστιανικῆς Ἐνωσης
Ὁρεστιάδος «ΘΕΙΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗ»

* * *

Ἀμαλιάδα 15 - 2 - 2013

Ἀγαπητοί μου ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, Εἶθε νά χαίρομε μέ τήν ἀνεκλάλητη χαρά τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, πάντοτε εἰς τήν ἐπίγειον ζωὴ μας.

Ἐν πρώτοις, ἐπιτρέψατέ μου, νά σᾶς εὐχαριστήσω ὁλοψύχως διὰ τήν ἀποστολήν τοῦ περιοδικοῦ σας ΑΠΟΛΥ-

ΤΡΩΣΙΣ, ἀφιέρωμα στή μνήμη Στεργίου Ν. Σάκκου. Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ ἐγκάρδια. Τό διάβασα μέ μεγάλο ἐνδιαφέρον, μέ προσοχή καί ψυχική ἀγαλλίαση.

Ὑπῆρξε καθηγητής μου εἰς τήν Θεολογικὴ Σχολή τῆς Θεσσαλονίκης, ἐπὶ δύο ἔτη, 1974-1975.

Θέλω νά σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι διαβάζοντας ὅσα εἰπώθηκαν-ἐγγράφησαν μέ συγκίνησαν βαθύτατα καθ' ὅτι ἀπηχοῦν τήν πραγματικότητα, οὐδεμία ὑπερβολή διεπίστωσα ἢ πολύ περισσότερον κολακεία, πού εἶναι ἡ δύναμις τοῦ ἀδυνάτου καί ἡ ἀδυναμία τοῦ δυνατοῦ.

Ὅντως, ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ὁ ἀείμνηστος Διδάσκαλός μας, ἦταν πληθωρικός στά ἔργα...

Ὅντως, τό χριστιανικὸ παράδειγμα εἶναι ἀναντικατάστατο.

Καί θέλω νά σᾶς διαβεβαιώσω, ἀνυποκρίτως, ὅτι τό παράδειγμά του ἔχει παίξει καθοριστικὸ ρόλο στὸν προσωπικὸ μου ἱερατικὸ χαρακτήρα.

Ἄς εἶναι αἰωνία του ἡ μνήμη καί καλὴ ἀντάμωση εὐχομαι νά ἔχουμε στήν ἀπέραντη καί ἀπερίγραπτη αἰωνιότητα.

Τό κατ' ἐμέ, θέλω νά σᾶς κάνω γνωστό ὅτι ὅσον ὁ Κύριος μέ ἀξιώνει νά τελῶ τήν ἀναιμάκτον θυσίαν -74 ἐτῶν- θά τόν μνημονεύω ἐσαεὶ στήν προσκομιδῇ, μέ χριστιανικὴ ἀγάπη καί εὐγνωμοσύνη.

Μέ πνεῦμα Ἰησοῦ Χριστοῦ
καί χριστιανικὴ ἀγάπη
Πρωτοπρεσβύτερος
π. Παναγιώτης Δ. Βασιλείου

Ίησουίτες καί Ρωμιοσύνη

Τό διαβόητο τάγμα τῶν Ίησουιτῶν φέρει τήν εὐθύνη γιά τίς ἀπαράδεκτες, ἕως καί ἐγκληματικές, ἐνέργειες κατά τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶναι γνωστό ὅτι οἱ Ίησουίτες βελτίωσαν τίς πολυπλόκαμες βάσεις προσηλυτισμοῦ καί προπαγάνδας σέ ὅλα τά σημαντικά κέντρα τῆς Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας ἀπό τήν ἐποχή τῶν διομολογήσεων (1673), καθώς ἐξασφάλισαν προνομιακή μεταχείριση.

Στίς ἀρχές τοῦ 18^{ου} αἰῶνα εἶχε ὁλοκληρωθεῖ τό δίκτυό τους στόν ἑλληνικό χῶρο. Ἔτσι τό Βατικανό ἐγκαθιστοῦσε στήν Ἀνατολή τοὺς Ίησουίτες καί τοὺς Καπουτσίνοους μοναχοὺς, γιά νά προσηλυτίσουν τοὺς Ἕλληνες, τοὺς ὁποίους ἀποκαλοῦσαν «σχισματικούς». Ἀδίστακτοι καί κυνικοί οἱ μισσιονάριοι, κατέφευγαν στίς ὠμές πιέσεις καί στοὺς ἐκβιασμούς ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων, ἐπιστρατεύοντας ὄχι μονάχα τήν εὐνοία τῆς τουρκικῆς ἐξουσίας ἀλλά καί τοὺς ὁμόδοξούς τους πειρατές πού λυμαίνονταν τό Αἰγαῖο, ἐνῶ παράλληλα καρπώνονταν μερίδιο ἀπό τό πλιάτσικο τῶν πειρατειῶν (σπίτια, χρήματα, κοσμήματα, προσφορές). Ἐγραφε χαρακτηριστικά ὁ πρόξενος τῆς Βενετίας στή Σιμιορία τό 1652: «Αὐτοί οἱ Ίησουίτες πάτερες δέν ἐνδιαφέρονται τόσο γιά τίς ψυχές ὅσο γιά τά πουγγιά τους».

Μέσα ἀπό τίς πηγές πού ἀναφέρονται στή δράση τους ἀποκαλύπτεται ἡ

ἐπιρροή τήν ὁποία ἀσκοῦσαν στοὺς Φαναριώτες, καθώς ἐπίσης καί οἱ πανοῦργες μέθοδοι μέ τίς ὁποῖες διεισέδυσαν στό πατριαρχεῖο, ἀποσκοπώντας στόν προσεταιρισμό ἐπιφανῶν Ἑλλήνων, λαϊκῶν καί κληρικῶν. Ἀκόμη καί μέ τόν πατριάρχη προσπαθοῦσαν νά δημιουργήσουν στενές σχέσεις, γιά νά προσεγγίσουν εὐκολότερα τοὺς Ἕλληνες καί νά προωθήσουν τήν προπαγάνδα τους. Ὁ ἄγγλος περιηγητής John Covel ἀποκαλύπτει τήν ὑπουλη δραστηριότητα τῆς γαλλικῆς διπλωματίας, καθώς καί τῶν Ίησουιτῶν γιά τήν ἀνάρρηση στόν πατριαρχικό θρόνο ἀνθρώπων τῆς ἐπιρροῆς τους. Ἡ ἐξαγορά καί ἡ συκοφαντία ἀποτελοῦσαν τίς κυριότερες μεθόδους τῶν σκοτεινῶν συναλλαγῶν τοῦ 17^{ου} αἰ. στήν Πόλη.

Ἐπιπλέον, τό 1643 ἕνας ἐξωμότης Χιώτης, ὁ Πανταλέων, ἵδρυσε στήν Κωνσταντινούπολη σχολή τῶν Ίησουιτῶν, ἡ ὁποία ἀποδείχτηκε πολύ δραστικό ὄπλο στά χέρια τους κατά τῶν Ὁρθοδόξων, ἀφοῦ ἀπό ἐκεῖ ἀποφοίτησαν καί ὀρθόδοξοι ἱερωμένοι. Γι' αὐτό καί οἱ μισσιονάριοι δήλωναν αὐτάρεσκα: «Οἱ Ἕλληνες γονεῖς στέλνουν μέ εὐχαρίστηση τά παιδιά τους στά σχολεῖα μας». Ἀκόμη καί σ' αὐτό τό Ἅγιο Ὅρος προσπάθησαν νά ἐγκαθιδρυθοῦν, χωρίς ὅμως ἀποτέλεσμα.

Τή μεγαλύτερή της ὁμως ἐπιτυχία εἶχε ἡ Ἑταιρεία στό Αἰγαῖο. Ἐνδεικτικά ἀναφέρω ὅτι στή Νάξο δέν δίσταζαν νά

καταφεύγουν σέ ανοιχτή προπαγάνδα καί σέ σατανικές σκηνοθεσίες γιά τόν ἐπηρεασμό τῶν κατοίκων. Οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦσαν ὅτι ἀπέδιδε καρπούς ἡ προσέλευσή τους κάθε Κυριακή στίς ἐλληνικές ἐκκλησίες καί τό κήρυγμά τους πού ἀκολουθοῦσε μετά τή θεία Λειτουργία. Τίς μεγάλες γιορτές οἱ Ἕλληνες συνέρρεαν ὁμαδικά νά ἐξομολογηθοῦν στούς Ἰησουίτες, ἐνῶ ντελάληδες τούς προσκαλοῦσαν νά παρακολουθήσουν τίς θρησκευτικές ὁμιλίες τῶν φραγκοπαπάδων. Στή Σαντορίνη κατάφεραν μέ εἰδική προσταγή τοῦ σουλτάνου νά ἐκδοθεῖ ἀφορισμός ἀπό τόν πατριάρχη καί νά ἐπιβληθεῖ πρόστιμο στούς δύο ἐπισκόπους πού δέν παραχωροῦσαν στούς Ἰησουίτες τόν ἱερό ναό τῆς Κυράς τῆς Ἐπισκοπῆς. Γιά τήν Ἀστυπάλαια γράφει ὁ Ἰησουίτης Richard ὅτι φιλοξενήθηκε ἀπό τόν μητροπολίτη Σίφνου, ὁ ὁποῖος τοῦ πρότεινε νά ἱεουργήσει μαζί του. Τοῦ ἔδωσε μάλιστα καί ἄδεια νά ἐξομολογήσει καί ἐκεῖνος ἐπιδόθηκε σέ προσηλυτισμό, ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ στό χρονικό του.

Παρά τή συντονισμένη μεθοδική καί ὑπουλή προσηλυτιστική ἐκστρατεία τῶν πολypeπων Ἰησουιτῶν, θαυμαστή ὑπῆρξε ἡ πνευματική ἀντίσταση τοῦ λαοῦ. Οἱ περισσότεροι Ρωμιοί διατηροῦσαν τή θρησκευτική καί τήν ἐθνική, τή ρωμαίικη δηλαδή, συνείδηση. Τό 1707 μάλιστα ὁ πατριάρχης Γαβριήλ μέ ἐγκύκλιό του σύστηνε στούς Ὀρθοδόξους τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου νά μή δέχονται τούς δυτικούς ἱεραποστόλους, τούς ὁποίους ἀποκαλοῦσε ψεῦτες καί διαφθορεῖς τῶν ψυχῶν.

Τό τάγμα τῶν Ἰησουιτῶν βαρύνεται

ἐπίσης γιά τήν ἄγρια πολεμική καί τίς ὑπουλες ἐνέργειες εἰς βάρος τοῦ πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου Λουκάρεως. Ὁ ἱκανότατος καί πολύμορφωμένος ἅγιος Κύριλλος –ἐορτάζει στίς 27 Ἰουνίου– ἔγινε πατριάρχης σέ μιά περίοδο πού ὁ ὀρθόδοξος Ἑλληνισμός κινδύνευε ἀπό πραγματικό ἀφανισμό. Ἔδωσε τιτάνιο ἀγῶνα γιά τήν Ἐκκλησία καί τό Γένος μας. Τόλμησε ὁμως νά ἐλέγξει τούς Ἰησουίτες γιά τήν προπαγάνδα τους κατά τῆς Ὀρθοδοξίας καί τό διαβρωτικό τους ἔργο: «Γυρεύουσι (οἱ Ἰησουίτες) τὸν χαλασμόν μας καί τὸν ἀφανισμόν τοῦ Πατριαρχείου καί ὅλης τῆς ἐκκλησίας τῶν Γραικῶν», δήλωνε μέ πόνο. Γιά τόν λόγο αὐτό οἱ πρεσβεῖες τῶν καθολικῶν χωρῶν καί οἱ ραδιουργίες τῶν Ἰησουιτῶν τόν πολέμησαν λυσσωδῶς.

Εἶχε ἰδρύσει τό πρῶτο ἐλληνικό τυπογραφεῖο στήν Κωνσταντινουπόλη τό 1627. Ἡ ὀργή ὁμως τῶν Ἰησουιτῶν τό μετέτρεψε σέ ἄχρηστα σίδερα. Τριάντα ὀχτώ χρόνια πάλεψε μέ ἐσωτερικούς καί ἐξωτερικούς ἐχθρούς. Σύρθηκε στίς φυλακές, ὑπέστη ἐξορίες, πέρασε ἕναν πραγματικό Γολγοθᾶ, αὐτός «ὁ Μωυσῆς τοῦ τουρκοκρατούμενου Γένους», ὅπως τόν χαρακτήρισε ὁ Κ. Σαρδελῆς. Πέντε φορές τόν κατέβασαν ἀπό τόν θρόνο καί πέντε φορές μέ τήν ψῆφο τοῦ κλήρου καί τῇ συμπάραστασιν τοῦ ὀρθόδοξου λαοῦ ἀποκαταστάθηκε πάλι σ' αὐτόν. Τόν κατήγγειλαν ὁμως ὅτι ἐτοίμαζε ἐπανάστασιν τῶν Ἑλλήνων. Οἱ Τοῦρκοι τόν ἐκλείσαν σέ κάποιο φρούριο τοῦ Βοσπόρου καί στίς 27 Ἰουνίου 1638 τόν στραγγάλισαν. Γιά αὐτόν τόν πατριάρχη, πού εἶναι ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος πέθανε μέ μαρτυ-

ρικό θάνατο, ὁ Κωνσταντῖνος Παπαρηγόπουλος σημειώνει: «Οὐδέποτε ἴσως τό ἀξίωμα τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου ἀνεδείχθη λαμπρότερον ἢ ἐπὶ Κυρίλλου Α' τοῦ Λουκάρεως ἐπὶ δώδεκα περίπου ἔτη ἐκ διαλειμμάτων πατριαρχήσαντος».

Σήμερα πῶς ἔχει ἡ κατάσταση;

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως παραθέτω ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τό βιβλίον τοῦ πρώην Ἰησουίτη καὶ νῦν μεταστραφέντος στήν Ὀρθοδοξία π. Γεωργίου Πάπ. Μᾶς μεταφέρει τό κλίμα τοῦ οἰκουμενιστικοῦ «Ἰνστιτούτου γιά τήν Ἑνωση τῶν Χριστιανῶν», τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξε μέλος: «Σήμερα ἔχουμε μία νέα μέθοδο», ἐξήγησε ὁ π. Γαβριήλ Savici, ἓνας εἰσηγητής στό Ἰνστιτούτο. «Εἶναι ὁ ὀρθόδοξος φίλος σας ἐδῶ; Ὁχι! Ὁραῖα, μπορῶ τότε νά μιλήσω εἰλικρινῶς. Σήμερα, ἀκολουθοῦμε τήν οἰκουμενική μέθοδο καί εἴμαστε ἐναντία στίς μεταστροφές. Λοιπόν, ἐάν μία ἡμέρα ὁ ὀρθόδοξος φίλος σας ἐρχόταν σέ μένα καί μοῦ ἔλεγε πῶς εἶχε μεταστραφεῖ ἀπὸ τή σοφία τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ, ἐγώ πάλι θά τοῦ ἀρνιόμουν νά τόν συμβουλέψω νά τό κάνει. Νά ἐπέστρεφε στήν Κωνσταντινούπολη, ὥστε νά ἀνέβαινε στά ἀνώτατα ἀξιώματα τῆς Ἱεραρχίας. Ὅταν ἔφτανε στόν ἀνώτατο δυνατό βαθμό, τότε, κατὰ τήν ἀποψή μου, θά ἔπρεπε νά γινόταν Ρωμαιοκαθολικός μαζί μέ τό ποίμνιο του!» (βλ. «Why I converted to the Orthodox faith», *Ερταλοφος S.A.*, 1991, σελ 81-82).

Ὁ νοῶν νοεῖτω!

Εὐδοξία Αὐγουστίνου
Φιλόλογος – Θεολόγος

γιά τό καλοκαίρι ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ξεκουράζουν καί ἀνεβάζουν

Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
τηλ. 2310 274518

Ποῦ βρίσκονται οἱ ἀπαχθέντες;

Ἀγωνία συνέχει τίς καρδιές τῶν χριστιανῶν γιά τήν ἀπαγωγή τοῦ ὀρθόδοξου μητροπολίτη Χαλεπίου κ. Παύλου, κατά σάρκα ἀδελφοῦ τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ.κ. Ἰωάννου, καί τοῦ συροϊακωβίτου «ἐπισκόπου» Χαλεπίου κ. Ἰωάννου, πού συνοδεύτηκε ἀπό τή σφαγή τῶν συνοδῶν τους. Ζοῦν, δέν ζοῦν; Σέ ποιά κατάσταση βρίσκονται; Πίσω ἀπό τήν ἀπαγωγή φαίνεται πῶς ὑπάρχει ἐξτρεμιστική ἰσλαμική ὀργάνωση, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ἀπό ἀσύλληπτες βαρβαρότητες. Τί νά ποῦμε βέβαια γιά τά χριστιανικά μνημεῖα τῆς Συρίας πού καταστρέφονται ἀπό ἔνοπλους μαχητές, ὅταν αὐτή ἡ ἀνθρώπινη ζωή δέν ἔχει ἀξία! Προφανῶς ὁ πόλεμος καί ὁ διωγμός στρέφεται κατά τῶν χριστιανῶν.

Μακάρι ὁ ἀναστημένος Κύριος νά φωτίσει τούς ἡγέτες τῶν χωρῶν, ὥς-

τε νά πρυτανεύσει ἡ δική του εἰρήνη στήν ταλαίπωρη Μέση Ἀνατολή καί νά ἀπελευθερωθοῦν -ἂν ζοῦν- οἱ ἀπαχθέντες.

Πρός κατασκευή τεμένους

Ἀνοίγει ὁ δρόμος γιά τήν κατασκευή τεμένους στήν Ἀττική ἐκκρεμεῖ μόνον ἡ ἀπόφαση τοῦ ΣτΕ. 946.000 εὐρώ βρέθηκαν, παρά τήν τόση πείνα καί πενία, καί μεταφέρονται ἀπό τό Ὑπουργεῖο Παιδείας στό Ὑπουργεῖο Ὑποδομῶν & Ἀνάπτυξης, προκειμένου τό τελευταῖο νά δημοπρατήσῃ τό ἔργο. Πῶς κι ἀπό ποῦ ἐξοικονομήθηκαν τά χρήματα αὐτά;

Πέραν τοῦ οἰκονομικοῦ ὁμως μέρους, ἔχουμε ἀντιληφθεῖ τίς συνέπειες τοῦ γεγονότος; Δέν ἐπαρκοῦν σήμερα στήν πατρίδα μας οἱ τόσοι λατρευτικοί χώροι γιά τούς μουσουλμάνους, καί ἐπιβάλλεται ἡ ἀνέγερση κεντρικοῦ μουσουλμανικοῦ τεμένους; Μή-

πως μέ τόν τρόπο αυτό οί παράνομοι μετανάστες -ώς επί τό πλείστον αν-οργάνωτοι καί φοβισμένοι- αποκτή-σουν άλλη δυναμική καί έξορμήσουν, μόλις δοθεῖ τό σύνθημα γιά «τζιχάντ»; Μήπως ἔτσι συντελοῦμε, ὥστε νά ἐγ-κατασταθεῖ μία νέα «ἀραβική ἀνοι-ξη» στήν Ἑλλάδα καί κατ' ἐπέκταση στήν Εὐρώπη γιά τήν ἐκτόπιση τοῦ χριστιανικοῦ στοιχείου τῆς γηραιᾶς ἡπείρου; Κι ἐνῶ τά πρεσβυγενῆ πα-τριαρχεῖα βρίσκονται ἐν διωγμῷ, ἐμεῖς οὔτε τήν ἀρχή τῆς ἀμοιβαιότητος δέν ἐπικαλούμαστε ὡς μέσο πίεσης, γιά νά προστατευθοῦν τά δικαιώματα τῶν χριστιανῶν πού ἐγκαταβιώνουν σέ ἰσλαμικές χῶρες!

«Finis Graeciae»;

Ἡ οἰκονομική κρίση στήν Ἑλλά-δα, πέρα ἀπό τίς 4.000 αὐτοκτονίες (μέσα σέ 3 χρόνια), τίς πολλές χιλιά-δες πρόωρους θανάτους, ἐπιφέρει βαρύ πλήγμα καί στό δημογραφικό πρόβλημα. Τά στοιχεῖα ἀφοροῦν στήν περσινή χρονιά, ἀλλά εἶναι βέ-βαιο ὅτι θά ἐπιδεινωθοῦν τά ἐπόμενα χρόνια, μετά ἀπό τά πρωτοφανῆ ἀν-τικίνητρα γιά τεκνοποίηση. Οἱ γεν-νήσεις ἔχουν πέσει πολύ κάτω ἀπό 8.000 -τό 20% εἶναι νεογέννητα με-ταναστῶν-, ἐνῶ γίνονται ἐπισήμως 40 ἐκτρώσεις κάθε μέρα, δηλαδή πε-ρίπου 15.000 τό χρόνο· εἶναι ἐπομέ-νως διπλάσιες ἀπό τίς γεννήσεις! Σύμφωνα μέ ἔρευνα, τά ἐπόμενα 20 χρόνια στήν Κεντρική Μακεδονία οἱ θάνατοι θά εἶναι κατά 75.000 περισ-σότεροι ἀπό τίς γεννήσεις, χωρίς νά ὑπολογίζονται ἐκεῖνοι πού μετανα-στεύουν (βλ. «Ἀγγελιοφόρος», Κυρι-ακή 25-2-2013).

Ἀσχολεῖται κανεῖς ἀπό τούς ἡγέ-

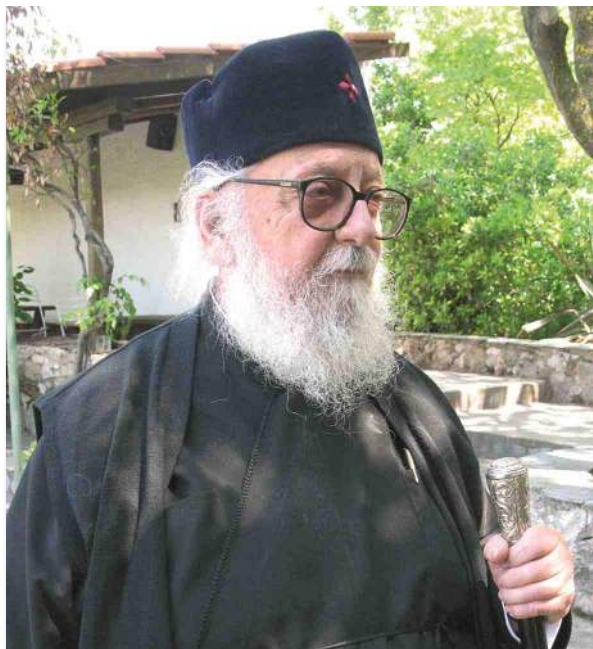
τες μας μέ τήν ἐρημοποίηση τῆς πα-τρίδας μας; Ἐνδιαφέρεται γιά τήν ἀναστροφή τῆς κατάστασης; Τερά-στιες οἱ εὐθύνες τους γιά τή γενο-κτονία αὐτή καί τά μνημόνια τούς στοιχειώνουν.

Τό Ὑπουργεῖο Παιδείας καί Θρησκευμάτων χορηγός τοῦ Thessaloniki Pride

Ἀπό τίς 8 ὥς καί τίς 13 Ἰανουαρί-ου τοῦ 2013 πραγματοποιήθηκε στή Θεσσαλονίκη ἡ διεθνής συνάντηση B.A.R.CO.D.E. (Balkan's Rainbow Co-lourful Dawn Emerges) μέ συμμετοχή 36 νεαρῶν Λ.Ο.Α.Τ (δηλαδή Λεσβια-κῶν, Ὀμοφυλόφιλων, Ἀμφισεξουαλι-κῶν καί Τρανσεξουαλικῶν) ἀκτιβι-στῶν ἀπό τή ΝΑ Εὐρώπη καί εὐρύ-τερα. Προφανῶς ἡ παρέλαση τῶν ὁμοφυλοφίλων στή Θεσσαλονίκη καί στήν Ἀθήνα ἀποτελεῖ κομμάτι τοῦ συνολικοῦ σχεδίου γιά τήν ἐγκαθί-δρυση τῆς Νέας Τάξης Πραγμάτων στήν πατρίδα μας. Ἐκεῖνο ὅμως πού μᾶς λυπεῖ περισσότερο εἶναι ὅτι μετα-ξύ τῶν χορηγῶν τῆς ἐκδήλωσης πλήν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης εἶναι καί τό «Ἰδρυμα Νεολαίας καί Διά Βίου Μάθη-σης» τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καί Θρησκευμάτων!

Τήν περίοδο κατά τήν ὁποία οἱ μαθητές λιποθυμοῦσαν ἀπό τήν πεί-να καί ξεπάγιαζαν μαζί μέ τούς δα-σκάλους τους στίς παγωμένες σχο-λικές αἴθουσες, τό Ὑπουργεῖο Παιδεί-ας στήριζε οἰκονομικά τέτοιες προσ-πάθειες. Γι' αὐτό φορολογούμαστε ἀγρίως, γιά νά ἐπιχορηγοῦνται κινή-σεις πού εὐτελίζουν τήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα καί ὁδηγοῦν στήν ἐξαθλίωση καί τήν ἀπώλεια;

Ο ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ ΚΥΡΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Τὴν 1^η Ἀπριλίου τ.ἔ. ἀναπαύθηκε ὁ μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κυρὸς Νικόδημος, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε, ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς ἐχθροὺς του, μίᾳ ἀπὸ τίς σημαντικότερες ἐκκλησιαστικές προσωπικότητες τῆς ἐποχῆς μας.

Πολυτάλαντος, λόγιος, πολύγλωσσος, λογοτέχνης, μεταφραστής, ἐκδότης, ἀλλὰ κυρίως ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, κληρικός πού στοιχήθηκε ἀταλάντευτα στὴ μαρτυρική γραμμὴ τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως, ὁ μακαριστὸς ἀποτέλεσε γιὰ πολλὰ χρόνια σημεῖο ἀναφορᾶς τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων.

Ἀνῆλθε στὸν ἐπισκοπικὸ θρόνον τῆς μητροπόλεως Ἀττικῆς σέ μίᾳ πολὺ δύσκολη περίοδο γιὰ τὴν Ἐκκλησίᾳ καὶ τὸν τόπο. Ἀναδείχθηκε ἱκανὸς καὶ

συνετὸς οἰακοστρόφος τῆς ἐπισκοπῆς του καὶ ταυτόχρονα ὑπῆρξε πολὺτιμος συνεργάτης τοῦ χαρισματικοῦ καὶ ἐμπνευσμένου ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου Α΄. Ἀσίγαστος πόθος του ἡ δόξα τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ σ' αὐτόν τὸν ἱερό στόχο ἀφιέρωσε ὅλες του τίς δυνάμεις.

Δυστυχῶς ὅμως τὸ ἔργο του ἀνακόπηκε βίαια. Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1974, παραμονές τῆς τουρκικῆς εἰσβολῆς στὴν Κύπρο καὶ μετὰ ἀπὸ μίᾳ σειρὰ κατάφωρων ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν τῆς Πολιτείας καὶ τῆς νέας ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ὑπὸ τὸν ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ, κηρύχθηκε τόσο αὐτὸς ὅσο καὶ ἄλλοι 11 ἱεραποστολικοὶ καὶ ζηλωτὲς μητροπολίτες ἐκπτώτοι ἀπὸ τὸν θρόνον τους, ἄνευ δίκης καὶ ἀπολογίας.

Πρόκειται γιὰ μίᾳ ἀπὸ τίς πιὸ μελανές σελίδες τῆς πρόσφατης ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, πού κηλιδώνει ἀκόμη καὶ τώρα τὴν ἐκκλησιαστικὴ μας ζωή. Ὁ ἴδιος ὁ μακαριστὸς κυρὸς Νικόδημος ἀντιμετώπισε τὴν ἐξέλιξη αὐτὴ μέ ἐμπιστοσύνη στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ μέ τὸ ἀγωνιστικὸ φρόνημα πού ἐπέβαλλε ἡ εὐαίσθητη ἐπισκοπικὴ του συνείδηση.

Ὡστόσο, παρὰ τὴ σκληρὴ δοκιμασία πού ἀντιμετώπισε ἐπὶ ἔτη, δέν ἔπαυσε νά διακονεῖ ἀνιδιοτελῶς καὶ θυσιαστικά τὸ ζωντανὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου μέχρι τέλους. Κήρυττε, ἔγραφε, καθοδηγοῦσε πνευματικὰ πλῆθος ἀδελφῶν καὶ προσπαθοῦσε νά συμβάλλει μέ κάθε τρόπο στὴν κατὰ Θεὸν πρόοδο τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς, πού τόσο ἀγάπησε καὶ τόσο πιστὰ ὑπηρέτησε, ἄς τὸν ἀναπαύει «ἐν χώρᾳ ζώντων».

Εὐ. Δάκας

Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες

«... Θά ἤθελα νά ἦμουν Ἑλληνίδα, νά εἶχα γεννηθεῖ ὀρθόδοξη, νά μεταλάμβανα τή θεία Κοινωνία καί νά φιλοῦσα τίς ἅγιες Εἰκόνες ἀπό τά βρεφικά μου χρόνια μέχρι τόν θάνατό μου. Κλαίω γιά μένα καί τούς συμπατριῶτες μου, πού τά χέρια μας ἀγγίζουν εἰδωλα, εἰδωλόθυτα καί ἀγκαλιάζουν τό τίποτα.

...Ἐψαχνα τήν ἀλήθεια, χρησιμοποιώντας περισσότερες ἀπό 30 διαφορετικές ἐκδόσεις τῆς ἁγίας Γραφῆς, οἱ ὁποῖες δυστυχῶς, ὅλες τους εἶναι γεμάτες λάθη (μεταφρασμένες ἀπό ἑτεροδόξους).

Θά ἤθελα νά ἦμουν Ἑλληνίδα, ὥστε νά μπορῶ νά διαβάζω τήν Καινή Διαθήκη στό πρωτότυπο...

...Ἕλληνες, νομίζετε ὅτι εἶστε φτωχοί μέ τήν κρίση πού διέρχεστε, ἀλλά δέν ξέρετε πόσο πλούσιοι εἶστε.

Ἡ Ταῖβάν εἶναι χώρα μέ μεγάλη ἀνάπτυξη, ἀλλά βρίσκεται στό σκοτάδι τοῦ σατανᾶ καί ἡ πνευματική μας ζωή εἶναι κενή.

... Θά παρακαλέσω νά μέ θεωρήσετε σάν τόν φτωχό Λάζαρο, νά μᾶς θρέψετε μέ τά ἀπομεινάρια τοῦ πνευματικοῦ πλούτου πού ἔχετε, νά μᾶς ρίξετε μερικά ψίχουλα ἀπό τά ἀποφάγια σας, ἀπό τά ἀφιερώματα πού χαρίζετε στίς ἐκκλησίες σας, ἀπό τά πολλά ἐκκλησάκια πού ἔχετε σέ κάθε γωνιά τῆς πατρίδας σας...»

(Ἀπόσπασμα ἀπό τήν ἐπιστολή τῆς πρώτης ταῖβανέζας ἱεραποστόλου Πελαγίας Υἱ, πού δημοσιεύτηκε στό περιοδικό ὀρθοδόξου ἱεραποστολῆς ΑΓΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ, τεῦχ. 84, μέ τίτλο «ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΗΜΟΥΝ ΕΛΛΗΝΙΔΑ»).

Πολλές φορές ἀναρωτήθηκα γιατί ὁ Θεός ὑπῆρξε τόσο γενναιοδωρος μέ μᾶς τούς Ἕλληνες. Γιατί διάλεξε τόν δικό μας τόπο γιά ν' ἀπλώσει τίς ρίζες τῆς Ἐκκλησίας Του, τή δική μας γλῶσσα γιά νά

ἀφήσει τήν Ἀποκάλυψή Του στήν ἀνθρωπότητα καί τό δικό μας ἔθνος γιά νά ταυτίσει τήν πίστη του μέ τήν παράδοσή μας. Γιατί σέ μᾶς, εἰδικά σέ μᾶς τούς Ἕλληνες, ἐμπιστεύθηκε τήν κληρονομιά τοῦ

λατρευτικοῦ καί ἐρμηνευτικοῦ πλούτου.

Αἰῶνες τώρα γεννιόμαστε πατώντας χώματα ποτισμένα μέ αἷμα μαρτυρικό καί ἀναπνέουμε ἀέρα ὅπου ἀκόμα πλανῶνται προσευχές. Ἀπό τά βρεφικά μας χρόνια ζοῦμε κάτω ἀπό τήν ἀσπίδα τῆς θείας προστασίας πού παίρνουμε μέ τό Βάπτισμά μας. Κι αὐτή τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ τήν ὑποβαθμίσαμε σέ ἔθιμο καί τή γεμίσαμε πολύχρωμα μπαλόνια. Ἡ ἀσφυκτική κυριαρχία τοῦ σατανᾶ, ὅπως αὐτή πού περιγράφει ἡ Πελαγία Ὑψιῶς ὡς φρικτή καθημερινότητα, γιά μᾶς εἶναι ἄγνωστη καί γι' αὐτό ἀμφισβητήσιμη. Κι ἐνῶ ἀπολαμβάνουμε συνθηκές ἀστείρευτης χάριτος μέσα ἀπ' τά Μυστήρια, ἀπεγνωσμένα προσπαθοῦμε νά ἀπαλλαγούμε ἀπό τό βάρος πού ἔχουν οἱ φτεροῦγες μας.

Σκεφτήκαμε ἄραγε, κάθε φορά πού προσπερνᾶμε ἀδιάφορα ἕναν Χρυσόστομο ἢ ἕναν Μάξιμο Ὁμολογητή ἀπ' τούς τόμους πού κοσμοῦν τίς βιβλιοθήκες μας, πόσα ἑκατομμύρια χριστιανοί διψοῦν γιά ἕνα ὀλιγοσέλιδο φυλλάδιο στή δική τους γλῶσσα πού νά στηρίξει τήν πίστη τους; Σκεφτήκαμε πῶς ἡ γλῶσσα κι ἡ παράδοση, πού γιά μᾶς εἶναι τό κλειδί πού ξεκλειδώνει τούς θησαυρούς τῆς αἰωνιότητας, γιά κείνους εἶναι τό ἐμπόδιο; Ἀναρωτηθήκαμε πόσοι λαχταροῦν γι' αὐτή τή γλῶσσα, πού ἐμεῖς, μ' ἐπίσημα χεῖλη, βαφτίσαμε νεκρή καί ἄχρηστη, καί γι' αὐτή τήν παράδοση πού ἐμεῖς τήν εἴπαμε παλιακή, καί ἀγωνιζόμαστε νά τήν πετάξουμε;

Λαός πλούσιος, πού ἀλόγιστα σπαταλᾷ τήν κληρονομιά τοῦ Πατέρα στήν ἀνακύκλωση τῆς καθημερινῆς μιζέριαν.

Λαός εὐλογημένος, πού ἀνταλλάσσει τά δικά του πρωτοτόκια ἀντί τοῦ πενιχροῦ πινακίου φακῆς μίας σύγχρονης διανόησης, πού μᾶς θέλει ἐπίπεδους, ἐπιφανειακούς, ἀδιάφορους, προσκυνημένους ἐγωιστές μίας παγκόσμιας ὁμογενοποιημένης κουλτούρας κι ὄχι ταπεινούς «τά ἄνω θρώσκοντας», διεκδικητές αἰωνίου ἀκτίστου φωτός.

Ἡ Πελαγία Ὑψιῶς, σάν σύγχρονη Χαναναία, κραυγάζει πρὸς τόν Κύριο: «ἐλέησόν με, ζητῶ τά ψίχουλα πού τρῶνε τά σκυλιά». Ἐκείνην ὅμως τίμησε ὁ Κύριος μέ τό «μεγάλη σου ἡ πίστις». Ἡ Πελαγία Ὑψιῶς αὐτοονομάζεται «φτωχός Λάζαρος» κι ἐκλιπαρεῖ γιά ὅσα οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες ξεφορτώνονται ὡς φορτίο περιττό. Μόνο πού ἐκεῖνος, ὁ Λάζαρος, κατέληξε στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἀβραάμ. Μήπως ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, οἱ τόσο ἐλεημένοι, μένει ν' ἀκούσουμε τήν ὑπενθύμισή του «παιδί μου, θυμήσου ὅτι ἐσύ ἀπόλαυσες τά ἀγαθά σου...»;

Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες.... Οἱ ζυμωμένοι μέ τό ὀρθόδοξο μεγαλεῖο θά καταλήξουμε ἐπαῖτες πού λαχταροῦν τά ξυλοκέρατα;

Ἰδού νῦν καιρός. Καιρός ἐπιστροφῆς στό σπίτι τοῦ Πατέρα, γιά νά μή γίνουμε «οὐ λαός».

Ἰδού νῦν καιρός. Γιά ν' ἀποδείξει ἡ Ἑλλάδα τῆς Χάριτος ὅτι σάν πιστός θεματοφύλακας ἀντιστέκεται, κι ὅτι σάν καλός οἰκονόμος ἔχει ἀκόμη τό μεγαλεῖο, ὄχι νά διανέμει τ' ἀποφάγια της, ἀλλά νά μοιράζεται ἀδελφικά τόσο τόν πνευματικό της πλοῦτο, ὅσο καί τό φτωχικό της γεῦμα.

Μαρτινιανῇ

Ο «ήρωας τῶν ἡρώων», ταγματάρχης Ἰωάννης Βελισσαρίου (1861-1913)

Ἐκατό ὁλόκληρα χρόνια κύλησαν ἀπὸ τὸν ἡρωικὸ θάνατο τοῦ ταγματάρχη Ἰ. Βελισσαρίου, πού στίς 12 Ἰουλίου 1913 ἔπεσε γενναῖα στό ὕψωμα 1.378. Ἡ μορφή του σημαδεύει τοὺς δύο νικηφόρους Βαλκανικοὺς Πολέμους 1912-1913. Στὴν Ἐλασσόνα, στό Σαραντάπορο, στή Θεσσαλονίκη, στὰ Γιάννενα, στὸν Λαχανᾶ, στό Μπέλες, στὰ στενά τῆς Κρέσνας στήνει παντοῦ τρόπαια ἑλληνικῆς δόξας.

Ἀπὸ τὴν Κύμη τῆς Εὐβοίας ἡ καταγωγή του. Τελειώνει τὴ Στρατιωτικὴ Σχολὴ Ὑπαξιωματικῶν μέ τὸν βαθμὸ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ πεζικοῦ. Θαυμαστή ἡ φιλομάθεια καὶ γλωσσομάθειά του. Κατέχει τὴ γαλλικὴ, ἀγγλική, γερμανικὴ, ρωσικὴ γλῶσσα καὶ ὅλες τίς βαλκανικές. Μάλιστα, ὅταν ἐπισκέπτονται τὴν Ἀθήνα γερμανοὶ ἀξιωματικοί, ὁ Βελισσαρίου εἶναι ὁ μόνος νεαρὸς ἀξιωματικὸς πού ξέρει γερμανικά καὶ ἀναλαμβάνει νὰ τοὺς ξεναγήσει στοὺς ἀρχαιολογικοὺς χώρους. Οἱ Γερμανοὶ μένουν κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν πολυμαθειά του, νομίζοντας ὅτι εἶναι καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας.

Στοὺς Βαλκανικοὺς Πολέμους κινεῖται μεγάλοπρεπα πάνω σ' ἓνα μαῦρο ἄλογο, ἐντελῶς ἐκτεθειμένος στὰ πυρά τοῦ ἐχθροῦ, καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἀποκαλοῦν «μαῦρο καβαλάρη». Στὸ ἀριστερό του χέρι φορᾷ πένθος, γιατί ἔχασε τὸ μονάκριβο ἀγοράκι του σὲ ἡλικία μόλις δύο

ἐτῶν.

Τὴν αὐλαίά του Ἀ' Βαλκανικοῦ Πολέμου ἀνοίγει ἡ μάχη τῆς Ἐλασσόνας καὶ τὰ στενά τοῦ Σαραντάπορου. Ὁ Βελισσαρίου ὡς ταγματάρχης συμμετέχει ἐνεργά. Τό τάγμα του εἶναι σὲ ἐφεδρεία, ἀλλὰ τὴν ὥρα τῆς ἐπίθεσης ὁρμᾷ καὶ βρίσκεται στὴν πρώτη γραμμὴ. Πετυχαίνει νὰ προκαλέσει σύγχυση καὶ ὑποχώρηση τοῦ ἐχθροῦ. Ἔτσι τὰ στενά τοῦ Σαραντάπορου δὲν ἔγιναν «ὁ τάφος τῆς Ἑλλάδος», ὅπως εἰρωνικά διακήρυτταν οἱ ἀντίπαλοι, ἀλλὰ ἡ δόξα τῆς. Δάφνες ἀμάραντες στεφανώνουν ὅλους ἐκείνους τοὺς προγόνους μας, πού παρελαύνουν νικηφόρα σ' ὅλες τίς πόλεις καὶ τὰ χωριά τῆς πολυπαθῆς Μακεδονίας καὶ χαρίζουν, ὕστερα ἀπὸ πέντε αἰῶνες, τὸ ἀνεκτίμητο δῶρο τῆς λευτεριᾶς στὰ σκλαβωμένα ἀδελφία μας.

Μά καὶ τ' ἀθάνατα ἡπειρωτικὰ βουνά, τὸ ἔνδοξο Σούλι, καρτεροῦν τὸ γλυκοχάραμα τῆς λευτεριᾶς. Συγκινητικὸ τό γράμμα πού στέλνει ὁ Βελισσαρίου στοὺς δικούς του στὴν Κύμη, διαποτισμένο μ' ἓνα πνεῦμα αὐτοθυσίας καὶ αὐταπάρνησης. «Πόσον εὐτυχῆς εἶμαι πού πηγαίνω πρὸς τὴν Ἥπειρον, πρὸς τὴν

άγνωστέραν περιοχὴν τῆς Πατρίδος μας καὶ πόσον εὐτυχέστερος θὰ ἦμουν, ἂν αὐτό τό εὐτελές σαρκίον μου τό θυσιάσω ἐκεῖ. Ὅσιν ἀξίαν ὅμως καὶ ἂν ἔχει ἡ θυσία αὐτή, ἂν εὐδοκήσῃ ὁ Θεός καὶ τὴν δεχθῇ, εἶναι πολὺ ταπεινότερα ἐκείνης ποὺ ἀναδίδεται ἀπὸ τό τραγικὸν μεγαλεῖον μιᾶς ἀπλῆς καὶ ἀγραμμάτου γυναικας τοῦ Ζαλόγγου ποὺ εἰς οὐδεμίαν σχολὴν στρατιωτικῆς τακτικῆς τοῦ πολέμου εἶχεν φοιτήσῃ, ἔμαθε ὅμως νὰ ἄγεται πρὸς τὴν αὐτοθυσίαν ἐν ἥσματι καὶ ἐν χορῶν.

Ὁ ρόλος του γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν Ἰωαννίνων εἶναι καθοριστικός. Πάσῃ θυσίᾳ πρέπει νὰ πέσουν πρῶτα τὰ ξακουστά ὄχυρά τοῦ Μπιζανίου, γιὰ νὰ πατήσουν τὴν πόλιν. 20 Φεβρουαρίου 1913. Μέρα γενικῆς ἐπίθεσης μέ παγωνιά φοβερή καὶ χιονοθύελλα ἀσταμάτητη. Ὁ Βελισσαρίου, ἀξιωματικὸς πάντα τῆς πρώτης γραμμῆς, ξεδιπλώνει στὶς ἐπιχειρήσεις τὶς πολεμικὲς του ἀρετές. Στὶς πρὶο ἀντίξοες συνθήκες ἐμπνέει τεράστιο κουράγιο στοὺς ἄνδρες του, στὸ 1ο Σύνταγμα Εὐζώνων. Ἐνα-ἔνα τὰ εὐζωνάκια του πατοῦν τὰ ὄχυρά τῆς Τσοῦκας, τῆς Μανωλιάσας, τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Διασχίζουν τέλματα καὶ τάφρους καὶ τό σῶμα τους βυθίζεται στή λάσπη. Σκιαγμένοι οἱ Τοῦρκοι ἀπὸ τὰ σφυροκοπήματα τῶν Ἑλλήνων τρέχουν πρὸς τὴν πεδιάδα τῆς Ραψίστας νὰ σωθοῦν. Ἀπὸ πίσω τους σκορποῦν πανικὸ τὰ δύο γενναῖα εὐζωνικά τάγματα μέ τοὺς θρυλικούς ταγματάρχες Ἰ. Βελισσαρίου καὶ Γ. Ἰατρίδη. Στέλνεται διαταγή στὸν Βελισσαρίου νὰ καθηλωθοῦν στή Ραψίστα. Εὐτυχῶς ὅμως δέν ἔφθασε ποτέ αὐτή ἡ διαταγή, διότι ἡ διοίκηση ἀδυνατεῖ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἀστραπιαία ταχύτητα τοῦ ριψοκίνδунου Βελισσαρίου. Ἀπ' ὀλόκληρῃ τὴ φάλαγγα μόνον τὰ δύο εὐζωνικά τάγματα καταδιώκουν σάν ἀετοὶ τὸν ἐχθρό, ποὺ τρέχει

πανικόβλητος στὰ Γιάννενα. Μὲς στὸ ἀλάφιασμά του νομίζει πὼς κατέφθασαν ἔξω ἀπὸ τὰ Γιάννενα ὅλα τὰ στρατεύματά μας. Ποῦ νὰ ἔξερε σέ τί ἐπικίνδυνη θέση βρίσκονται τὰ εὐζωνάκια, κάτω ἀπὸ τό «στόμα τοῦ λύκου», ἔχοντας παρεισφρῶσει στὶς γραμμὲς τοῦ ἐχθροῦ!

Στό στρατηγεῖο τοῦ διαδόχου Κωνσταντίνου ἐμφανίζεται μέσ στή νύχτα ὁ ἐπίσκοπος Δωδώνης καὶ δύο τοῦρκοι ἀξιωματικοί, ποὺ τοὺς συνοδεύει ὁ Βελισσαρίου. Φέρνουν ἐπιστολὴ τοῦ Ἑσάτ πασᾶ γιὰ τὴν παράδοση τῆς πόλης στὸν ἑλληνικὸ στρατό. Κι εἶναι καταπληκτικό, νὰ ὑπογράφεται τό πρωτόκολλο παράδοσης τῇ στιγμῇ ποὺ τό Μπιζάνι δέν εἶχε πέσει ἀκόμη! Γλυκοχαράζει ἡ 21η Φεβρουαρίου καὶ τὰ Γιάννενα ἀνασαίνουν ἐλεύθερα. Στὴν ἐπιστροφή ρωτοῦν οἱ τοῦρκοι ἀξιωματικοὶ τὸν Βελισσαρίου ποῦ βρίσκονται τὰ ἑλληνικά στρατεύματα. Κι αὐτὸς τοὺς ἀπαντᾷ: «ἐπὶ ὑψωμάτων». «Μὰ δέν μᾶς ἐλέγατε τὴν νύκτα ὅτι εἶχον κατέλθει εἰς τὴν πεδιάδα;». «Ὅχι», τοὺς λέει, «εἰς τὴν πεδιάδα μόνον ἡμεῖς εἰχομεν κατέλθει». Τότε οἱ ἀξιωματικοὶ δαγκώνουν τὰ χεῖλη τους, συνειδητοποιώντας τό πάθημά τους, καὶ τοῦ λένε: «Κύριε Ταγματάρχα, πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι ἡ τιμὴ τῆς παραδόσεως τῶν Ἰωαννίνων ὀφείλεται εἰς ὑμᾶς». Κι ὁ διάδοχος Κωνσταντῖνος, ὅταν συναντιέται μέ τὸν τολμηρὸ ταγματάρχη κι ἐνημερώνεται γιὰ τὶς παράτολμες ἐνέργειές του, συγκινημένος τοῦ λέει: «Βελισσαρίου, εἶσαι ἄξιος ραπίσματος ἀλλὰ καὶ φιλήματος. Ἐγὼ ἄρκοῦμαι εἰς τό φίλημα». Σκύβει τότε ὁ ἀρχιστράτηγος καὶ ἀσπάζεται τὸν ἥρωα. Ἀπὸ τότε τ' ὄνομά του γίνεται θρύλος.

Στὸν Β' Βαλκανικὸ Πόλεμο ἐτοιμάζεται ν' ἀντιμετωπίσει τοὺς Βουλγάρους μέ τοὺς ἀγαπημένους του εὐζώνους. Ἐρχεται τότε στὸ Ἀσβεστοχώρι νὰ τὸν ἀπο-

χαιρετήσῃ ἡ σύζυγός του Χαρίκλεια. Μόλις ἀνταμώνουν, ἐκεῖνος τῆς φωνάζει: «Δέν ἔχομε καιρό γιά ἀσπασμούς». Ἡ δύσμοιρη ἀποχωρεῖ καί δέν τόν ξαναβλέπει πιά. Στῇ μάχῃ τοῦ Λαχανᾶ, 19 Ἰουνίου 1913, κινεῖται ἔφιππος, ἀκάλυπτος κι ἐμψυχώνει τά παλληκάρια του. Σέ δύο μέρες ὁ ταγματάρχης Βελισσαρίου μπαίνει μέ τό τάγμα του θριαμβευτής στόν Λαχανᾶ, προκαλώντας πανικό στίς τάξεις τῶν Βουλγάρων. Τό τάγμα τοῦ Βελισσαρίου ἀποκτᾷ αἶγλη, γίνεται ἀήττητο, πρωτοπόρο καί διατάσσεται συνεχῶς νά ἀναλάβει δυσκολότερες ἀποστολές. Μάχεται ἀδιάκοπα ἀπό τίς 19 Ἰουνίου μέχρι τίς 7 Ἰουλίου, καταλαμβάνοντας ὑψώματα καί τρέποντας σέ φυγή τόν βουλγαρικό στρατό. Μία ἀπό τίς πιό δύσκολες μάχες εἶναι ἡ μάχη τῆς Κρέσνας κι ἡ κατάληψη τοῦ ὑψώματος 1.378 στήν Ἄνω Τζουμαγιά. Τά εὐζωνάκια λένε στόν ταγματάρχη τους: «Δέν ἔχομεν πυρομαχικά». Κι αὐτός τοὺς δίνει τή λύση. «Δέν ὑπάρχουν πέτρες;». Μέ πέτρες, ὀγκόλιθους, βράχους χτυποῦν τοὺς Βουλγάρους. Στήν πιό κρίσιμη στιγμή τῆς μάχης φωνάζει: «Ὅποιος θέλει τή νίκη ἢ ἀλλιῶς τόν θάνατο, ἄς μέ ἀκολουθήσει». Ἀναθαρροῦν οἱ εὐζωνοί. Ὁρמוῦν ἀκάθεκτοι. Τά ἐχθρικά πολυβόλα θερίζουν καί ρίχνουν κάτω στό ἔδαφος τόν ἀρχηγό βαριά τραυματισμένο. Εἶναι 12 Ἰουλίου 1913. Στό ὀρεινό χειρουργεῖο ἀφήνει τήν τελευταία του πνοή ὁ λαμπρός ταγματάρχης. Τρεῖς μέρες ἀργότερα ἡ ἐλληνική σημαία ἀνεμίζει στό ὕψωμα 1.378. Ἡ νικημένη Βουλγαρία ὑπογράφει ἀνακωχή μέ τήν Ἑλλάδα. Οἱ ἀπαράμιλλοι ἀγῶνες του δικαιώνονται.

Ὅταν ὁ βασιλιάς Κωνσταντῖνος πληροφορεῖται τόν θάνατό του, λέει: «Τοιοῦτοι ἥρωες δέν ζοῦν πολύ, δέν εἶναι δυνατόν νά ζήσουν πολύ. Αὐτός εἶναι ὁ ζηλευτός, ὁ πλέον ζηλευτός θάνατος. Δέν χρειάζονται συλλυπητήρια. Φέρτε μου χαρτί νά συγχαρῶ τή γυναίκα του». Τῆς στέλνει τηλεγράφημα μέ τίς χαρακτηριστικές λέξεις: «Χαιρετίζω τόν ἥρωα τῶν Ἡρώων».

Ελληνίς

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τό Περιοδικό

* Ἀντωνιάδου Ὀλγα 20€ * Εὐρενιάδης Κυριᾶκος 80€ * Κιούση Ἀλεξάνδρα 14€ * Μπουροζίκας Φανή 30€ * Χατζητόλιας Ἡλίας 150€.

Γιά τήν Κατασκήνωση Καστανούσας

* Ἀνώνυμος, εἰς μνήμην τῶν γονέων του Γεωργίου καί Ἀργυρῶς, 200€ * Γούδα Γεωργία, εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της Ἀλεξάνδρου, 300€ * Ἀγγελική Καμβύση-Σαμαρά, 100€.

Εἰς μνήμην Στεργίου Σάκκου καί Πausανίου Κουτλεμάνη:

* Α.Κ. 20€ * Βελενίδης Δημήτριος 100€ * Γ.Ξ. 100€ * Γ.Π. 40€ * Δ.Λ. 400€ * Δ.Μ. 785€ * Ζ.Λ. 300€ * Κ.Γ. 50€ * Κ.Γ. 50€ * Κ.Ζ. 150€ * Κ.Ν. 1500€ * Koussias Fay 700€ * Κουτσούβελα Νίκη 100€ * Λ.Ξ. 60€ * Μητσόπουλος Παναγιώτης 350€ * Μουρτζίλας Στέργιος 200€ * Ν.Ζ. 60€ * Π.Ξ. 50€ * Π.Χ. 100€ * Παπα-Εὐσταθιάδου Ἀνατολή 50€ * Ρατοσίτσα Μαρία 30€ * Σ.Α. 50€ * Σιδερίδης Ζαχαρίας 300€ * Τ.Ε. 20€ * Τ.Ι. 500€ * Τ.Κ. 20€ * Τ.Χ. 1.070€ * Τ.Χ. 80€ * Φυλακτάκη Τζένη 100€ * Χ.Γ. 500€.

Γιά τίς Φυλακές

* Α.Ε. 200€ * Ἀνθυμίδου Εὐαγγελία 50€ * Λαζαρίδου Καλλιόπη 20€ * Μητάδης Ὀλυμπία 30€.

ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ, ἐμπειρία Ἀνάστασης

Ὁ ναός τοῦ ἁγίου Σεβαστιανοῦ στήν Ἀππία ὁδὸ κρύβει καλά τό μυστικό του. Στήν ἀριστερή πλευρά τοῦ ναοῦ, πίσω ἀπὸ τὰ ἀπαστράπτοντα μάρμαρα τῆς ἀναγεννησιακῆς διακόσμησης, μία μεταλλικὴ δίφυλλη πόρτα ἀνοίγει σέ ἓνα κλιμακοστάσιο. Κάμποσα σκαλιά παρακάτω, στά βάθη τῆς γῆς, μέσα στό ἡμίφως καί σέ ἔντονη ἀντίθεση μέ τόν πλοῦτο τοῦ ναοῦ στήν ἐπιφάνεια, ἀποκαλύπτεται ἓνας ἄλλος κόσμος· λιτός, γυμνός ἀπὸ περιττά στολίδια, ἱεροπρεπής. Βρισκόμαστε στήν κατακόμβη τοῦ Ἀγίου Σεβαστιανοῦ, μία ἀπὸ τίς πιό ἀρχαῖες κατακόμβες τῆς Ρώμης.

Οἱ εἰδωλολάτρες, κατὰ κανόνα, ἔκαιγαν τοὺς νεκρούς τους. Ἀντιθέτως, οἱ χριστιανοί, πιστοί στήν ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου γιὰ ἀνάσταση τῶν σωμάτων, προτιμοῦσαν νά τοὺς ἐνταφιάζουν στή γῇ. Αὐτό ἔθεσε στήν πρώτη ἐκκλησία τῆς Ρώμης ἓνα πρόβλημα: Ἡ γῇ ἦταν ἀκριβὴ καί τὰ οἰκονομικά

μέσα τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων περιορισμένα. Ἐκτάσεις γῆς γιὰ ἐνταφιασμό δέν ἦταν εὐκόλο νά ἀποκτηθοῦν καί τό γενικότερο κλίμα σέ βάρος τους ἦταν ἐχθρικό. Γι' αὐτό βρέθηκε ἄλλη λύση: ἡ ἐπέκταση πρὸς τὰ κάτω, στά βάθη τῆς γῆς. Τό ὑπέδαφος τῆς Ρώμης εἶναι μαλακός βράχος πού σκάβεται σχετικὰ εὐκόλα. Ἔτσι προέκυψαν μεγάλες ὑπόγειες νεκροπόλεις, χιλιόμετρα ὁλόκληρα ἀπὸ στενοῦς διαδρόμους πού διατάσσονται σέ πολλοὺς ὀρόφους καί προχωρᾶνε σέ βάθος μέχρι 20 μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Μία ἀπὸ τίς πιό σημαντικές ἦταν αὐτὴ τοῦ Ἀγίου Σεβαστιανοῦ, πού τό ἀρχικὸ της ὄνομα ἦταν στά ἑλληνικά «κοιμητήριον κατὰ κύμβας», δηλαδή, κοντά στίς κοιλότητες, μιά καί ἡ γύρω περιοχή ἦταν γεμάτη μέ χάσματα καί μικρά βάραθρα. Στὴ συνέχεια ὀνομάστηκαν «κατακόμβες» καί τὰ ὑπόλοιπα ὑπόγεια κοιμητήρια τῆς πόλης.

Ἡ κάθοδος στίς κατακόμβες εἶναι μία ἐμπειρία ἀναστάσιμη. Δέν ὑπάρχει τίποτε τό μελαγχολικό, τίποτε τό πένθιμο. Ὁ ἐπισκέπτης νιώθει ἕνα βαθύ αἶσθημα εἰρήνης καθώς περιπλανιέται στούς διαδρόμους τους. Δεξιά κι ἀριστερά, στά τοιχώματα, ὑπάρχουν, ἀδεδεικτοί πλέον, οἱ loculi, μικροί τάφοι σκαμμένοι στόν τοῖχο ὅπου οἱ χριστιανοί ἐναπέθεταν τούς νεκρούς τους. Τό ἀνοιγμα ἔκλεινε μέ μία πλάκα ἀπλή κι ἀπέριττη ἀπό μάρμαρο ἢ πηλό. Μοναδικό στολίδι τό ὄνομα τοῦ νεκροῦ συνοδευμένο ἀπό κάποιες γραμμές μέ μηνύματα ἐλπίδας καί προσμονῆς γιά τή συνάντηση μέ τόν Κύριο. Πλήθος ἐπιγραφές στά λατινικά κι ἑλληνικά ἔχουν σωθεῖ καί μᾶς διαβεβαιώνουν πώς οἱ νεκροί τῶν κατακομβῶν δέν χάθηκαν, ἀλλά ἀναπαύονται προσμένοντας τήν κοινή ἀνάσταση καί μᾶς προτρέπουν νά χαροῦμε γι' αὐτό. «Ζῇ παρά τούς πόδας τοῦ Κυρίου», «Αἰχμαλωτίστηκε ἀπό τή γλυκύτητα τῆς Οὐράνιας Βασιλείας», «Πίστεψε στόν Θεό, θά ζήσῃ μέ τόν Χριστό». Σέ μία γωνιά οἱ γονεῖς ἑνός μικροῦ παιδιοῦ χαμένου πρόωρα βάζουν γιά ἐπιτάφιο ἀντί γιά θρήνους τό ἰώβειο «ὁ Κύριος ἔδωκε, ὁ Κύριος ἀφείλατο». Ἀναρίθμητες φορές πληροφορούμαστε πώς ὁ τάδε ἢ ὁ δεῖνα κοιμημένος ἀναπαύεται «ἐν εἰρήνῃ». Οἱ λέξεις «εἰρήνη» καί «χαρά» ἐπανέρχονται πάμπολλες φορές, σάν ἐπωδός ἑνός ἁσματος ἐλπίδας.

Οἱ διάδρομοι διασταυρώνονται μέ ἄλλους σέ μικρές «πλατεῖες» -ἀνοιγματα, ὅπου ξεχωρίζουν κάποιοι ἀσυνήθιστα μεγάλοι τάφοι. Αὐτοί ἦταν οἱ τάφοι τῶν μαρτύρων ἢ τῶν πρώτων

παπῶν Ρώμης. Μερικές ἀπό τίς κατακόμβες ἔχουν πάρει τό ὄνομά τους ἀπό αὐτούς. Ἡ κατακόμβη τοῦ Ἀγίου Σεβαστιανοῦ ὀνομάστηκε ἔτσι ἀπό τόν ὁμώνυμο μάρτυρα τοῦ ὁποίου τό σκήνωμα ἀναπαυόταν ἐδῶ γιά αἰῶνες. Συχνά οἱ πρῶτοι χριστιανοί συγκεντρώνονταν γιά νά τιμήσουν τή μνήμη τῶν ἀθλητῶν τοῦ Κυρίου, ἰδιαίτερα τήν ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς τους. Ὅταν ὁ σάλος τῶν διωγμῶν κατέπαυσε, οἱ πάπες μετέφεραν τά ἅγια λείψανα σέ περικαλλεῖς ναούς πού χτίστηκαν στήν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους. Ἐμειναν μόνο οἱ ἀρχικοί τάφοι στά βάθη γιά νά θυμίζουν τήν ἐποχή πού ἡ Ἐκκλησία κρυβόταν ἀπό τούς διώκτες της.

Μία ἀπό τίς μεγάλες ἐκπλήξεις τῶν κατακομβῶν εἶναι οἱ τοιχογραφίες. Εἶναι μία συγκινητική ἐμπειρία νά βλέπει κανεῖς ξαφνικά σέ κάποια μισοσκοτεινὴ γωνιά σύμβολα τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας, ἰδιαίτερα ἀγαπητά κατὰ τή διάρκεια τῶν πρώτων αἰώνων τῆς ζωῆς της. Ὁ Ἰχθύς, ὁ Καλός Ποιμὴν, ὁ προφήτης Ἰωνᾶς, ὁ Ὀρφεὺς μέ τή λύρα πού ἀπεικονίζουν μέ συμβολικό τρόπο τόν Κύριό μας. Ἡ περὶ ἀστερά, ἡ ἄγκυρα, ἡ ναῦς, ὁ φοίνικας, ἡ ἄμπελος καί ἄλλα πολλά πού συμβολίζουν τήν Ἐκκλησία καί τήν ἐσωτερικὴ ζωὴ της. Ὅμως, ἐκτός ἀπὸ αὐτὰ συναντοῦμε ἐπίσης ἀπεικονίσεις διαφόρων ἱερῶν προσώπων, πρῶιμες μορφές εἰκόνων, νωπογραφίες μέ τόν Κύριο, τή Θεοτόκο, τούς ἀποστόλους Πέτρο καί Παῦλο.

*Χαράλαμπος Μουρατίδης
Παιδίατρος*

‘Υπάρχει ελπίδα!

Παρασκευή 29 ‘Ιουνίου 2012. Τελευταία μέρα στο σχολείο σήμερα. Με άνακούφιση ξεκίνησα για να ολοκληρώσουμε τη φετινή σχολική χρονιά με την τελευταία συνεδρίαση του συλλόγου διδασκόντων.

Μπήκα στο γραφείο του διευθυντή για την τελευταία «καλημέρα». Το γραφείο ήταν άδειο και τό μάτι μου έπεσε στο fax. Τό παίρνω στά χέρια μου. Παράξενο fax! Δέν προέρχεται από κάποιον φορέα ή κάποια υπηρεσία. ‘Υπογράφουν τρία όνόματα: ‘Ελένη Κ., Νίνα Β., ‘Ελλάδα Κ. Περίεργη διαβάζω τό περιεχόμενο και εκπλήττομαι!

Θεέ μου, είναι ένα εύχαριστήριο γράμμα! Είναι ένα καρδιόβαλτο, ένα θερμό εύχαριστώ από τρία παιδιά -τρεις κοπέλες υποψήφιες- της Γ΄ Λυκείου. «Εύχαριστούμε έσας, κ. διευθυντά, πού έπιτρέψατε να υλοποιηθεί αυτή ή πρωτοβουλία του κ. Θερμού και επίσης τόν κ. Θερμό ‘Οθωνα για όλη του τή συμπαράσταση και τόν άγώνα του, τή απλόχερη προσφορά της γνώσης και της αγάπης στους μαθητές πού ήθελαν, αλλά δέν είχαν τή δυνατότητα για έπιπλέον διδασκαλία».

Πραγματικά, τό πιο όμορφο πρωινό ξεκίνημά μου στο σχολείο μας, αλλά και τό πιο υπέροχο σχολικό τελείωμα: ή εύγνωμοσύνη των παιδιών μπροστά στους ευεργέτες τους και ή αγάπη των συναδέλφων μου για τά παιδιά μας!

Χαμογέλασα και δόξασα τόν Θεό. Θυμήθηκα τότε ότι, όταν δίναμε τή βαθμολογία Α΄ τετραμήνου, συνέβη τό εξής άπρόσμενο: Κάποια μητέρα, βλέποντας τό χαμηλό βαθμό του γιου της -μαθητής της Γ΄ Λυκείου- στά μαθηματικά, παραπονέθηκε στον μαθηματικό -τόν κ. Θερμό- καταθέτοντάς του συγχρόνως τήν άδυναμία της οίκογένειας για φροντιστήριο. ‘Υπήρχε ή άνεργία του πατέρα και συνεπώς οικονομική δυσκολία.

Τά λόγια της μάνας ήχησαν σαν σήμα κινδύνου στ’ αυτιά του φιλότιμου εκπαιδευτικού και μία σκέψη γεννήθηκε μέσα του: «νά τούς κάνω εγώ φροντιστήριο»!

‘Η σκέψη γρήγορα έγινε πράξη! ‘Η συνεννόηση έγινε μέ τόν κ. διευθυντή. ‘Η άδεια του δόθηκε. ‘Η πρόταση έγινε στά παιδιά και ή συμμετοχή ήταν πρόθυμη. Τό ραντεβού κλείστηκε: κάθε Κυριακή μεσημέρι 12-2. ‘Εμπειρος και μερακλής ό καθηγητής, πρόθυμα

καί μέ ενδιαφέρον τά παιδιά, γρήγορα φάνηκε ή διαφορά στην τάξη.

Ο πρώτος καιρός κύλησε μέ επιτυχία. Τά παιδιά βλέποντας τό κέρδος τους, παρότρυναν καί άλλους συμμαθητές τους νά συμμετέχουν.

Καί ήρθε ό καιρός γιά τίς πανελλαδικές. Τά αποτελέσματα έδειξαν απρόσμενα καλές βαθμολογίες καί αύτή πού δέν ξεχάστηκε ήταν ή εύγνωμοσύνη τής καρδιάς. Αυτό δήλωνε τό fax εκείνο τό πρωινό στίς 29-6-12.

Τό μεσημέρι, στη συνεδρίαση, μετά τίς συνηθισμένες συνεννοήσεις, άνύποπτος ό μαθηματικός μας άκουσε τήν Άνατολή, τή φυσικό μας, νά ζητά από τόν κ. διευθυντή νά διαβάσει σέ όλους μας κάτι τό πολύ έντυπωσιακό καί συγκινητικό. Ήταν τό fax τών παιδιών. Μας ξάφνιασε όλους «άνέτειλε» μέσα μας λαμπερούς ήλιους!

Ήταν ή ώραιότερη συνεδρίαση του συλλόγου διδασκόντων στό Λύκειό μας καί ό πιο υπέροχος τρόπος γιά νά λήξει ή σχολική χρονιά: ό δροσερός άέρας τής έλπίδας πώς θά ανατείλουν καλύτερες ήμέρες, άφου υπάρχουν άνθρωποι άγάπης καί προσφοράς καί άφου ανταποκρίνονται εύγνώμονα οί καρδιές πού τίς εισπράττουν.

«Δόξα τῷ Θεῷ», γιατί υπάρχει έλπίδα!

Χρυσούλα Δαδη
Θεολόγος

Τά καφέ μποτάκια

Στήν άποθήκη του

σπιτιού της ή Άννα μαζί μέ τήν κόρη της, τή Φανή, άνάμεσα σέ κιβώτια μέ χρήσιμα κι άχρηστα αντικείμενα προσπαθούν νά βάλουν μία τάξη. Είμαι καί ή στενότητα του χώρου. Είμαι καί τά λιγοστά μπάζα πού άφησε ό μάστορας προχθές πού άλλαξε τόν σωλήνα, είμαι κι ό,τι ξεχασμένο βρέθηκε έδω από χρόνια... Άπό πού ν' αρχίσει στ' αλήθεια; Νά, τό βρεφικό καρότσι καί τό κρεβατάκι τών παιδιών της, λιγοστά παιχνίδια πού κράτησαν γιά ένθύμιο, τό μπαουλάκι τής συγχωρεμένης γιαγιάς Άννίκας καί βιβλία... Πόσα βιβλία! Δικά της, του άνδρα της του Βασίλη, τών παιδιών τους. Έργασίες από τό Νηπιαγωγείο, βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, βοηθήματα του Λυκείου, οί ζωγραφίες τής δεύτερης κόρης της Μαρίας, οί κατασκευές του Γιάννη, τά χειροτεχνήματα του Άχιλλέα. Άρχισαν τώρα νά στοιβάζονται καί οί σημειώσεις από τό Πανεπιστήμιο τής πρωτοκόρης, τής Φανής... Σίγουρα κάτι πρέπει νά πετάξει. Μά τί άπ' όλα; Στέκεται γιά δυό λεπτά άμήχανα. Θά δώσει τά παιχνίδια στο κατάστημα τής μητρόπολης γιά τούς άπόρους. Νά πετούσε άραγε καί τίς παιδικές εργασίες;

- Φανή, άς πετάξουμε τίς εργασίες σας από τό Νηπιαγωγείο! είπε μ' έναν βαθύ άναστεναγμό.

- Τί λές, καλέ μαμά! άντείπε ή κόρη. Άσε νά θυμόμαστε ό,τι όμορφότερο από τά σχολικά μας χρόνια! Δέν πετάς καλύτερα τίποτε άλλο; Άς πούμε τουτα έδω τά παλιόπαπουτσα...

‘Από τό βάθος τῆς ἀποθήκης εἶχε ἀνασύρει ἕνα κουτί παπουτσιῶν καλὰ φυλαγμένο...

- Δικά σου φαίνονται, ἀπό τά νιάτα σου, ἄν κρίνω ἀπό τήν παρωχημένη τους μόδα. Καί φορεμένα! Πόσο πολύ, καλέ μαμά, τά φόρεσες; Αὐτά ἔχουν λειώσει!

- Φανή μου, ὄχι! Αὐτά δέν θέλω νά τά πετάξω, εἶπε ἡ Ἄννα ἀποφασιστικά καί πῆρε στά χέρια της ἕνα ζευγάρι γυναικεῖα μποτάκια, καφέ χρώματος. Μιά παράξενη συγκίνηση διαγράφηκε στό πρόσωπό της.

- Αὐτά τά «παλιοπάπουτσα» κρύβουν μιά ἱστορία ἀγάπης καί θυσίας. Μά στάσου πρῶτα νά τά ξεσκονίσω λιγάκι.

- Μαμά, θά ’θελα ν’ ἀκούσω αὐτή τήν ἱστορία, πού δίνει μιά τέτοια θέση στά σκουπίδια, τῆς εἶπε πειραχτικά.

- Λοιπόν, νομίζω πῶς θά προλάβουμε. Ἕνα μικρό διάλειμμα γιά καφέ καί τά λέμε. Ἔχουμε ὦρα, ὅσο νά γυρίσουν ὅλοι γιά τό μεσημεριανό φαγητό.

- Τά φοιτητικά μου χρόνια, ὅπως ξέρεις, ἔμενα σ’ ἕνα χριστιανικό οἰκοτροφεῖο τῆς πόλης μας. Ἐκεῖ εἶχε φροντίσει νά μέ ἀσφαλίσει ἡ κατηγήτριά μου. Ἡ οἰκογένειά μου ἦταν φτωχή καί πολυμελῆς. Καί στό οἰκοτροφεῖο πάλι ἦμουν ἀπό τίς πιό φτωχές, ἄν καί ἡ ἀγάπη τῶν ὑπευθύνων μέ ἔκανε συχνά νά τό ξεχνῶ. Ὅμορφα χρόνια, ἀξέχαστες ἐμπειρίες...

Ἦταν χειμώνας, ὁ πρῶτος κρύος χειμώνας στή Θεσσαλονίκη. Ἀρκετές ἀπό τίς ἐλλείψεις τοῦ ρουχισμοῦ μου εἶχαν καλυφθεῖ μέ πολλή ἀγάπη καί διάκριση, ὅταν ξαφνικά ἐντελῶς ἀπρόσμενα πῆρα δῶρο ἕνα ζευγάρι ὀλοκαινουργία, μοντέρνα καφέ μποτάκια. Ἦταν ὅ,τι χρειαζόμουν περισσότερο γιά τό πῆγαινε-ἔλα στή Σχολή μου. Στά βουβά μου ἐρωτήματα -εἶχα χάσει καί τή μιλιὰ μου ἀπό τό

ξάφνιασμα- μοῦ ἀποκάλυψε ἡ διευθύντρια τή δωρήτρια, παρ’ ὅλο πού δέν ἤθελε ἐκεῖνη νά φανερωθεῖ. Μιά ἀπό τίς περσινές ἀπόφοιτες, εἶχε πάρει κιόλας τό πτυχίο της, ἐπρόκειτο νά ἀρραβωνιαστεῖ. Ἦταν ἡ καλή μας Μ..., πού τήν εἶχα γνωρίσει στήν ἀρχή τῆς χρονιάς, ὅταν ἔδινε τά δύο τελευταῖα μαθήματά της. Στά δῶρα, πού θά ἔπαιρνε ἀπό τόν μνηστήρα της, περιλαμβάνονταν κι ἕνα ζευγάρι παπούτσια. Ἡ Μ... ὁμως, σκεπτόμενη μ’ ἕναν ἅγιο τρόπο, τοῦ εἶπε:

- Σ’ εὐχαριστῶ γιά ὅλα τά δῶρα σου. Ἄν δέν σέ πείραζε, ἀντί νά ἀγοράσεις γιά μένα παπούτσια -ἔχω ἤδη ἀρκετά-, νά ἀγοράζαμε γιά κάποια οἰκότροφο, πού τά ἔχει ἄμεση ἀνάγκη;

Ἔτσι τά παπούτσια ἀγοράστηκαν γιά μένα στό δικό μου νοῦμερο καί στύλ. Τά φόρεσα ὅλο ἐκεῖνο τόν χειμῶνα, καθώς καί τοὺς ὑπόλοιπους πού σπούδαζα, ὡς τή χρονιά πού πῆρα τό πτυχίο μου. Τ’ ἀγάπησα. Κι ὅταν ἀργότερα ἄρχισα νά ἐργάζομαι θέλησα νά ἀνταποδώσω μ’ ἕναν παρόμοιο τρόπο. Μέ τά πρῶτα μου χρήματα ἀγόρασα δῶρα στοὺς γονεῖς καί στά πέντε ἀδελφία μου, καί ἕνα ζευγάρι μποτάκια, καφέ χρώματος κι ἐκεῖνα, γιά τόν Θανάσάκη πού ζοῦσε μόνος μέ τή γιαγιά στό χωριό μας.

Εἶναι ὁμορφο νά δίνεις μέ ἀγάπη σ’ ὅποιον ἔχει ἀνάγκη. Εἶναι ἀκόμη πιό ὁμορφο νά δίνεις κάτι καινούργιο ἢ νά στερεῖσαι αὐτό πού δίνεις. Μά νά θυσιάζεις καί τά γαμήλια δῶρα σου, αὐτό μοῦ φαίνεται ἀνώτερο ἀπ’ ὅλα.

Καταλαβαίνεις τώρα γιατί αὐτά τά παλιοπάπουτσα ἔχουν μιά θέση ὄχι μόνον μέσα στήν ἀποθήκη μου, μά καί μέσα στήν καρδιά μου;

Ἐλισάβετ Μουρατίδου-Αἰναλίδου
Θεολόγος

Πρότυπος Βρεφονηπιακός Σταθμός **Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ**

Γ. Μπαλδόγλου 25 Ξηροκρήνη ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

τηλ. & fax: 23 10 554698 23 10 521001

e-mail: oxa.theotokos@otenet.gr

www.apolytrosis.gr/web/guest/drastiriothtes/theotokos

‘Ο Παιδικός Σταθμός **«Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ»**, σ’ ένα ευρύχωρο καί ἄρτια ἐξοπλισμένο κτήριο, μέ ειδικούς παιδαγωγούς, προσφέρει στό παιδί σας:

- * τή στοργή καί τήν ἀγάπη τῆς οἰκογένειας
- * τίς πρῶτες γνώσεις
- * πλούσιο ἐποπτικό ὕλικό
- * ψυχαγωγικές καί ἐκπαιδευτικές ἐκδρομές
- * τήν ὁμαλή προσαρμογή στό κοινωνικό περιβάλλον
- * γιορταστικές ἐκδηλώσεις
- * ἀσφαλή καί ἄνετη μεταφορά μέ τό σχολικό αὐτοκίνητο
- * ἀσφαλιστική κάλυψη
- * ἰατρική παρακολούθηση

Τμήματα: **Βρεφικό,**
Μεταβρεφικό,
Προνηπιακό

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ-ΙΟΥΛΙΟΣ 2013

Κατασκήνωσης νοσταλγία

«Κατασκήνωση Πορόια, έρχομαι και μέ τά ...πόδια». Τό άκουσα γιά πρώτη φορά τόν Ιούνιο τοῦ 2009 καί μέ τήν έπιφυλακτικότητα πού διακρίνει τήν τρίτη ήλικία έμειδίασα!

Ήμουν ήδη καθ' όδόν πρós τά Πορόια.

- Που πάω τώρα έγώ! Κατασκήνωση δέν πήγα ούτε ως παιδί!

- Πώς μέ κατάφεραν καί δέχθηκα νά έρθω!

- Πώς θά κοιμηθώ ανάμεσα σέ άγνωστες καί σέ τί κρεβάτι;

- Άν άρρωστήσω! άν... άν... άν...

Αυτές όμως οί σκέψεις μόνο στά πρώτα 5 - 10 χιλιόμετρα, γιατί μετά άρχισε τό τραγούδι καί τά φρέσκα πρόσωπα τών νεαρών κοριτσιών λές καί προσπαθοῦσαν -καί τά κατάφεραν- νά διασκεδάσουν τίς όποιες έστω έπιφυλάξεις, μέχρι νά φτάσουμε εκεί πού όλα λειτουργοῦν μέ υποδειγματική ΤΑΞΗ.

Τό περιβάλλον είναι ένας επίγειος ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ.

Τό άμφιθέατρο, ή τραπεζαρία, τό αίθριο, τά κιόσκια δηλώνουν ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ.

Τά ήρεμα, ανεπιτήδευτα χαμογελαστά πρόσωπα υπόσχονται ΑΣΦΑΛΕΙΑ καί τήν εκπέμπουν.

Άπό τήν πρώτη στιγμή έκστασιάζεσαι, άπορείς, χαλαρώνεις, χαίρεσαι τήν προθυμία τών νέων κοριτσιών καί άναθαρρεΐς!

Στή συνέχεια διαπιστώνεις ότι ό ευδαιμονισμός μάς έχει ευνουχίσει πνευματικά. Ή ψυχή, τό πνεῦμα, όμως δέν σταματά ν' άναζητά άνάπαυση στή χαρά πού είναι καρπός τοῦ άγίου Πνεύματος.

Μαθαίνεις ότι ή πίστη είναι πρόγευση παραδείσου καί άρραβώνας θείου Πνεύματος.

Άναρωτιέσαι τότε άν έχεις πίστη άρκετή, ώστε νά δικαιούσαι τήν άγάπη καί τή χάρη τοῦ Θεοῦ.

Καί απλά δίνεται ή άπάντηση. Όλα αυτά είναι σαν ένα σχοινί ριγμένο από τόν Θεό μπροστά σου· στό χέρι σου είναι νά κρατηθείς άπ' αυτό. Καί μετά, «κράτει ό έχεις», πάντα όρθός, γιά νά μή χάσεις τό στεφάνι.

Όδοιπόροι τής ζωής έμείς, προσπαθοῦμε νά εφοδιαστοῦμε μέ πομπούς-δέκτες, ώστε νά συγχρονιζόμαστε μέ τή συχνότητα τοῦ οὐρανοῦ. Προσπαθοῦμε νά κινητοποιήσουμε τόν έσωτερικό μας κόσμο, ώστε νά δεχθεΐ στήριγμα ανεπιφύλακτης έλπίδας καί πίστης γιά βοήθεια. Νά δεχθεΐ ως καθημερινό βίωμα τή χαρά τής Άνάστασης... ένῶ σηκώνει τόν Σταυρό!

Κύριε, «Μείνον μεθ' ήμῶν»!

Π.Κ.

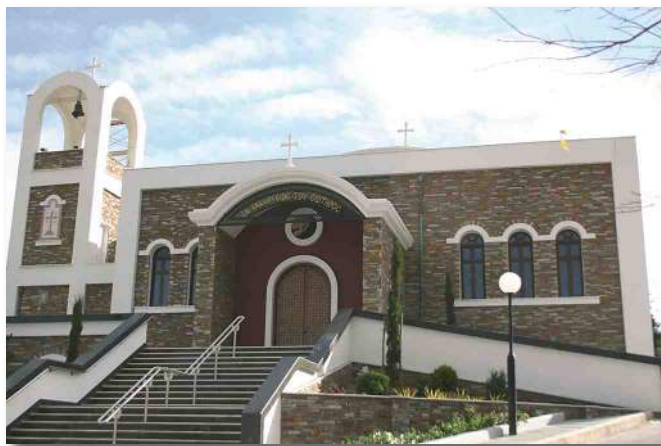
Δήξη ιεραποστολικού έτους

Άδελφική και ανανεωτική ήταν μέσα στην απλότητά της η γιορταστική συνάντηση των κύκλων μελέτης της αγίας Γραφής την Τετάρτη 22/5.

Τό καλόκαρδο και αυθόρμητο καλωσόρισμα του προέδρου της Άδελφότητας άμέσως δημιούργησε ένα ζεστό κλίμα αδελφικής κοινωνίας. Ό άπολογισμός για τή χρονιά πού πέρασε μās ώθησε σε δοξολογία, καθώς φάνηκε μία αριθμητική αύξηση των κύκλων. Βέβαια, όπως τόνισε ο υπεύθυνος του τομέα π. Μιχαήλ Κόνιας, η αριθμητική αύξηση δημιουργεί και αγωνία για τήν παράλληλη ποιοτική αύξηση και ζήτησε θερμή νά ύψώνουμε τήν προσευχή μας για νά χαρίζει ο Κύριος στα μέλη πλούσια πνευματική προκοπή.

Στό στιγμιότυπο πού ακολούθησε, κυκλόπουλο και οικόδεσποινα μās μετέφεραν αυθόρμητα τή χαρά πού ζούν στή συντροφιά του κύκλου, ενώ μās συγκίνησαν οι καταθέσεις παλιών μαθητριών των κύκλων πού επί σειρά έτων ύπηρετούν στό έργο ως κυκλάρχισσες πλέον.

Μέ τή βιντεοπαρουσίαση θυμηθήκαμε τά μηνύματα της αγίας Γραφής πού σημάδεψαν τή φετινή χρονιά, από τό κατά Λουκάν Ευαγγέλιο και τίς Καθολικές Έπιστολές του Ιωάννη.

Πόσο αλλιώςικές διαστάσεις δίνει ο λόγος του Θεού στην καθημερινή ζωή της βιοπάλης! Πόσο αναγκαίος σάν τό ψωμί και τό νερό είναι για τίς ψυχές μας, και πόσο ευγνώμονες πρέπει νά αισθανόμαστε για κείνους πού έμπνεύστηκαν τό έργο των κύκλων μελέτης αγίας Γραφής και τό πλούτισαν προσφέροντας μέ απλό αλλά και μεστό τρόπο τήν έρμηνεία των βιβλίων της αγίας Γραφής, τόνισε στό τέλος της εκδήλωσης ο ιεροκήρυκας της Άδελφότητός μας κ. Ευάγγελος Δάκας.

Πανηγυρικά έληξαν επίσης οι απογευματινές συνάξεις της Κυριακής στις 2 Ιουνίου. Τό πρωί στή θεία Λειτουργία, πού έγινε στον ιερό ναό Άναλήψεως της Χριστιανικής Έλπίδας, μέλη και συνεργάτες της Άδελφότητας αναπέψαμε ευχαριστία στον Κύριο για όλες τίς εύλογίες του. Δηθήκαμε υπέρ υγείας και σωτηρίας όλων των μελών και ζητήσαμε για μία ακόμη φορά νά αναπαύει ο Κύριος όλους τούς εργάτες του και μαζί τους τόν διδάσκαλό μας Στέργιο, τόν συνέκδημό του Πausανία, και τόν αδελφό μας Παναγιώτη. Πλάι τους μνημονεύσαμε όλα τά κεκοιμημένα μέλη των κύκλων. Ουρανός και γή, θριαμβεύουσα και στρατευομένη εκκλησία, μία οικογένεια ενωμένη, μία χειροπιαστή πραγματικότητα στην άγκαλιά της Όρθόδοξης Έκκλησίας μας. Άς μās έχει έτσι ενωμένους και εκεί κοντά του. Άμήν.

Ποτέ δουλειά τήν Κυριακή

- Καλημέρα, Γιαννούλα!

- Άχ καλή μου Λαμπρινή, τί κάνεις; Φώναξε ή Γιαννούλα καί τραβήχτηκε μὴν τήν πατήσει ή ρόδα τοῦ κάρου πού σταμάτησε δίπλα της.

- Πρωί-πρωί στήν ἐκκλησιά πᾶς, καημένη, ρώτησε ή Λαμπρινή. Δέν βλέπεις τά χωράφια σέ τί κατάσταση εἶναι; Τά ἔπνιξε ή μουχρίτσα, τό καλάμι κι ή ἀγριάδα. Μά τί χόρτο εἶναι αὐτό φέτος! Πάει, χάθηκε τό βαμβάκι. Τέτοια χρονιά ἄς μὴν ξαναρχόταν!

- Μά Λάμπρω, εἶναι Κυριακή, πῶς θά πάω στό χωράφι; Δέν πῆγα ποτέ μέχρι σήμερα.

- Σήμερα ὅμως, Γιαννούλα, πρέπει νά πᾶς στό χωράφι! Ὁ ἄντρας σου εἶναι ξαπλωμένος ἀπ' τή μέση του καί δέν δουλεύει στ' ἄλωνα ὅπως ἄλλες χρονιές. Ἄν δέν ὑπάρχει σοδειά, τά παιδιά σου θά πεινάσουν. Ἐγώ λέω σήμερα νά πᾶς στό χωράφι, ὅπως καί ὅλες τίς μέρες πού θά ῥθουν, καθημερινές καί Κυριακές. Τά χορτάρια δέν περιμένουν. Καλή καί ἄγια ή ἐκκλησιά, ἀλλά γι' αὐτούς πού κάθονται. Μιά ζωή μέσ στίς ἐκκλησιές εἶσαι, καημένη, ἂν δέν πᾶς καί κάνα δύο φορές δέν χάλασε ὁ κόσμος!

Ἔδωσε μιά καμτσικιά στ' ἄλογα ή

Λάμπρω καί τό κάρο ὄρμησε τραβώντας μέ δύναμη πέτρες, χόρτα καί χῶμα, πνίγοντας ὅλα γύρω στή σκόνη.

Ἡ Γιαννούλα ἔμεινε γιά λίγο ἀκίνητη κοιτάζοντας νά φεύγει μέσα στή σκόνη μιά καλή ψυχή, συγγενής της. Κράτησε μέ τά δύο χέρια της τή μαντήλα τοῦ κεφαλιοῦ της καί τήν ἔσφιξε ἀποφασιστικά, ὅπως ἔκανε πάντα ὅταν δυσκολευόταν, λές καί ἤθελε νά κρατήσει γερά τό κεφάλι μέ τίς σκέψεις της καί τό μυαλό της. Ἐκανε τόν σταυρό της καί προχώρησε βιαστική πρὸς τήν ἐκκλησιά. Γύρω τό καλοκαίρι παντοῦ μέ τόν ἥλιο νά ζεματάει, πρωτόβγαλτο χαμηλά στόν ὀρίζοντα τῆς ἀνατολῆς ἀκόμη.

Ἡ μέρα ὅμως προχώρησε. Ἐγινε μεσημέρι καί πολλά κάρα ἐπέστρεφαν γιά τόν μεσημεριανό ἐφοδιασμό τῶν ξωμάχων. Ἡ Γιαννούλα ἐτοίμαζε τό φτωχικό κυριακάτικο τῶν παιδιῶν της καί τοῦ ἄντρα της, πού ἦταν ξαπλωμένος. Ἀκριβῶς τότε ἦρθε κι ἓνας συγχωριανός πού ἐπέμενε νά πάρει μαζί του τόν ἄντρα της γιά τή Σουηδία καί ή ψυχή τῆς δόλιας Γιαννούλας σφίχτηκε ἀφάνταστα. Τάχα εἶναι θέλημα Θεοῦ νά ξενιτευτεῖ ὁ ἄντρας της; «Παναγιά μου», ψιθύρισε, «ἀπό τήν κοιλιά τῆς μάνας μου εἶμαι ὀρφανούλα χω-

ρίς πατέρα, ἄς μή μέ ἀφήσει τώρα κι ὁ ἄντρας μου μέ τέσσερα παιδιά».

- Εἶναι ὁ Κώστας μέσα; ρώτησε.

- Εἶναι, μά σήμερα εἶναι ἀνήμερος καί δέν θά βγεῖ. Ὅταν γίνει καλά, θά σᾶς βρεῖ στό καφενεῖο, εἶπε ἡ Γιαννούλα κα-
τακόκκινη. Τώρα δέν μπορεί νά σηκωθεί, ἔχει τή μέση του...

Μέσα στήν ἀγωνία της γιά τό πῶς νά πορευτοῦν μέ τά χρήματα πού λείπουν καί μέ τόν ἄντρα ξαπλωμένο, βράδιασε κρατώντας του πολύ σκεπτική λίγη συν-
τροφιά.

- Γιαννούλα, εἶπε κάποια στιγμή αὐ-
τός, τά χρήματα φαίνεται θά μᾶς λείψουν. Φέτος δέν δουλεύω κι ἐγώ, εἶπε ἀναθεμα-
τίζοντας νευρικά μέ φοβέρα.

- Ἔχει ὁ Θεός, Κώστα μου, ἀπάντησε χαμηλόφωνα αὐτή.

- Ἔχει, μά δέν δίνει, ἀπάντησε αὐτός ὀργισμένα.

- Ἄχ, Κώστα μου, γιατί βλαστημᾶς; Τί μᾶς ἔλειψε μέχρι τώρα; Στό μαχαλά τέσ-
σερα παιδιά μόνο ἐσύ ἔχεις. Εἶναι γερά καί δέν τούς λείπει τίποτα. Νά λές μόνο «δόξα σοι ὁ Θεός», Κώστα μου. Ἔτσι νά λές.

Νύχτωσε γιά καλά ἡ Κυριακή καί ὁ καιρός στήν πλάση καλός, μαλακός. Γλυ-
κειά θαλπωρή γιά τούς φτωχοὺς καί ἀνή-
μπορους.

Ἡ Γιαννούλα συμμάζεψε κι ἔβαλε γιά ὕπνο τά μικρά της κι ὅπως ἐτοιμαζόταν κι αὐτή νά πέσει, μέσα στό τρυφερό νανού-
ρισμα τῶν τριζονιῶν καί τοῦ καλοκαιρι-
νοῦ ἀγέρα, χτύπησε δυνατά ἡ ἐξώπορτα καί, χωρίς νά πάρει τήν ἄδεια, ἕνας πανύ-
ψηλος ἄντρας πέρασε μέσα, γελώντας δυ-
νατά.

- Γιαννούλα, τί κάνεις; Τί κάνει ὁ Κω-
τσιάκος; Εἶμαι ὁ ξάδελφος ὁ Κώστας ἀπό τόν Ἅγιο Λουκά. Φέτος δέν μᾶς ἦρθε. Ἔ-

χει τή μέση του. Ἄς εἶναι. Ἄς γίνει καλά κι ἔρχεται τοῦ χρόνου, εἶπε δυνατά καί προχώρησε μέσα στό σπίτι φωνάζοντας: «Ποῦ εἶσαι μωρέ Κωτσιάκο! Δέν πιστεύω πῶς εἶσαι ἐσύ ξαπλωμένος!».

Γυρίζοντας στή Γιαννούλα, πού ἀκο-
λουθοῦσε ἀμήχανη, τῆς εἶπε γελαστά.

- Ἦμουνά στό Κιλκίς καί τό ἔχα νά περάσω νά ἰδῶ τόν Κωτσιάκο. Συγγνώμη γιά τήν ὥρα. Χασομέρησα. Ξέρεις, φέτος δέν δουλεύουμε πλέον Κυριακή μετά τή ζημιά πού πάθαμε πέρυσι, Κυριακή μέρα. Πέρυσι ντε, πού ἔμεινε ἡ κομπίνα μέσα στό χωράφι καί εἶδαμε καί πάθαμε νά τή φτιάξουμε καί κρατήσαμε ἀπό ὅλους χρή-
ματα γιά τή ζημιά. Τώρα ὅμως ἀποφασί-
σαμε ὅλα τ' ἀδέλφια νά ἐπιστρέψουμε τά χρήματα στοὺς ἐργάτες καί τά περισσό-
τερα νά τά δώσουμε στόν Κωτσιάκο, μιᾶς καί εἶναι ἀνήμερος φέτος καί δέν μό-
ρεσε νά ῥθει. Γι' αὐτό εἶμαι ἐδῶ. Ἐλα, πᾶρε. Καί μέ μιά δρασκελιά πλησίασε καί τῆς ἔδωσε τά χρήματα.

- Τόσα πολλά! ψιθύρισε.

- Τόσα, τῆς ἀπάντησε καί προχώρησε στό δωμάτιο φωνάζοντας: «Ποῦ εἶσαι ὠρέ Κωτσιάκο; Περαιστικά!».

Ἡ Γιαννούλα πλησίασε τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας μέ τόν μικρό Χριστό στήν ἀγκαλιά καί ψιθύρισε μέ δάκρυα... «Σ' εὐχαριστῶ, Παναγιά μου, πού βρέθηκαν χρήματα γιά τό σπιτικό μου σ' αὐτή τή δύσκολη ὥρα. Μά πιά πολύ σ' εὐχαριστῶ γιά τόν ἄντρα μου. Νά πάνει νά βλαστη-
μάει καί ἂν γίνεται νά μή μᾶς φύγει μα-
κριά!».

*Βασίλης Βασιλάκος
Δάσκαλος*

ΕΞΩΦΥΛΛΟ: Σαντορίνη

Είναι υπόθεση όλων μας!

Είναι γνωστό στους
αναγνώστες του περιοδικού μας
ότι η Αδελφότητα προσπαθεί εδώ και χρό-
νια να αποκτήσει τις δικές της κατασκηνωτικές
έγκαταστάσεις για τις ανάγκες του νεανικού της τομέα.

Ο χώρος που εξασφαλίσαμε βρίσκεται σ' ένα πανέμορ-
φο τοπίο κοντά στην περιοχή της Παλαιάς Καστανούσας, στίς
παρυφές του όρους Μπέλες.

Ήδη η άνοικοδόμηση της κατασκηνώσεως έχει προχωρήσει
άρκετά και τό φετινό καλοκαίρι θά λειτουργήσουν για πρώτη φορά,
μέ τή χάρη καί τήν εύλογία του Κυρίου, όλες οι περίοδοι τών
μαθητών καί τών ἐνηλίκων.

Βέβαια, μένει ακόμη νά γίνουν πολλά. Δέν παραγνωρίζουμε άσφα-
λώς τό γεγονός ότι οι δυνατότητές όλων μας είναι περιορισμένες· όμως
τό εύλογημένο αυτό έργο είναι ανάγκη νά ολοκληρωθεί.

Γι' αυτό καί σās ζητούμε νά γίνετε συναγωνιστές σ' αυτή τήν προσπάθεια
* μέ τή θερμή προσευχή σας

* καί όσοι μπορείτε καί μέ τήν οικονομική συνδρομή σας.

Διότι τέτοια έργα προσφοράς καί αγάπης ιδίως στά νιάτα μας καί
μάλιστα σ' αυτούς τούς αντίχριστους καιρούς είναι υπόθεση έκκλησιαστική.

Δηλαδή είναι υπόθεση όλων μας!

Πληροφορίες στό τηλέφωνο: 2310 270630

Αρ. λογ. ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ:

074-04-003017-58 Ο.Χ.Α. ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Γιά τούς συνδρομητές του έξωτερικού,

IBAN: GR97 0432 3240 0007 4040 0301 758

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο Όμωνύμου
Όρθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Έτος ΞΗ' - Άρ. φύλλου 810-811
Ιούνιος-Ιούλιος 2013

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Έκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ένθεσεις, αποχρωματι-
σμοί, καλλιτεχνική επιμέλεια:
«Χριστιανική Έλπίς»,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: & fax: 2310 677421

Εκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Άσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ετήσια συνδρομή
Έσωτερικοῦ: 10 ευρώ,
Κύπρου: 20 ευρώ
Έξωτερικοῦ: 30 ευρώ
(Η.Π.Α. 40 δολ.,
Καναδά 45 δολ.,
Αύστραλίας 50 δολ.)

Έπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Άρ. λογ. ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ:
074 01 011532 20
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ
IBAN:
GR 73 0432 3240 0007 4010 1153 220
ATEBank SWIFT or BIC code:
ABGRGRAA

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ «ΕΛΠΙΔΑ»

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ - ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ - ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Τό φετινό μας ταξίδι στή γνώση καί στήν ἀρετή
στά **ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ «ΕΛΠΙΔΑ»**
ὁλοκληρώνεται μέ τή θεατρική παράσταση
«Τριγωνοψαρούλης - Περιπέτεια στό βυθό».

Φίλυρο, Θεσσαλονίκη Τηλ.: 2310 67 87 47

http://www.apolytrosis.gr/web/guest/ekp_elpida

